

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Pierwszy
sabat
stycznia

Temat nabożeństwa: *Dajemy to, co mamy*

Wszystko należy do Boga, my zaś mamy obowiązek pełnić dla Niego doskonałą służbę przy pomocy wszystkich środków, jakie nam powierzył.

Motto dnia

„Kaznodzieje muszą wpoić tym, dla których pracują, wagność ponoszenia ciężarów w związku z dziełem Bożym. Ludzi należy pouczyć, że wszystkie działy dzieła Bożego powinny uzyskać ich wsparcie i budzić ich zainteresowanie. Wielkie pole misyjne jest otwarte przed ludźmi, i należy wciąż zjednywać zwolenników dla tej sprawy. Ludzie muszą zrozumieć, że to nie słuchacze, ale czyniciele Słowa otrzymają życie wieczne. Nikt nie jest wyłączony z tego dzieła czynienia dobra. Bóg wymaga od wszystkich ludzi, którym udziela darów swojej łaski, aby nie tylko przekazywali swe dobra dla zaspokojenia bieżących potrzeb dzieła szerzenia Jego prawdy, ale by oddali samych siebie bez reszty Bogu” (*Evangelism*, s. 344).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Podstawą planu zbawienia jest ofiara. Jezus opuścił królewski dwór i stał się biedny, abyśmy dzięki Jego ubóstwu mogli być bogaci. Wszyscy, którzy mają udział w zbawieniu, nabytym dla nich za tak nieskończenie wielką ofiarę Syna Bożego, będą brać przykład z Tego, który jest prawdziwym Wzorem. Chrystus jest Kamieniem Węgielnym, a my musimy budować na tym Fundamencie. Wszyscy muszą posiadać ducha samozaparcia i ofiarności. Życie Chrystusa na ziemi było niesamolubne, charakteryzowały je pokora i ofiarność. Czyżby ludzie, którzy uczestniczą w wielkim zbawieniu, jakiego Jezus przyniósł im z nieba, nie mieli naśladować swego Pana i uczestniczyć w Jego samozaparciu i ofiarności? (...) Czyżby Odkupiciel świata miał się wyrzec samego siebie i ponieść za nas ofiarę, a członkowie ciała Chrystusowego mieli sobie dogadzać? Samozaparcie jest istotnym warunkiem uczniostwa” (*Testimonies*, t. III, s. 387.388).

Tekst biblijny i pieśni

Dz. Ap. 3,1-16

Co złożę Zbawicielowi?

To, co najlepsze, daj Panu

Pieśń 338

Pieśń 598

Opowiadanie dla dzieci: *Shep — wierny pies*

Pomoce

Ilustracja przedstawiająca psa.

Nauka

Być wiernym we wszystkim, co robimy.

Czy słyszeliście kiedyś o Shepie, wiernym psie z Fort Benton w Stanach Zjednoczonych? Shep — wielki, kudłaty, niepełnej krwi owczarek collie — należał do pasterza, którego bardzo kochał. Pewnego dnia jego ukochany pan zmarł. Ludzie włożyli jego ciało do trumny, którą zawieźli na stację kolejową i załadowali do pociągu. Shep też chciał wejść do pociągu, ale kolejarz powiedział: „Przykro mi, stary druhu, tym razem nie możesz z nim pojechać”.

Shep nie zdawał sobie sprawy z tego, że już nigdy nie zobaczy swojego ukochanego pana, więc nie odszedł ze stacji i mieszkał na niej przez pięć i pół roku. Czekał na każdy z czterech pociągów, które codziennie zatrzymywały się na stacji i uważnie przyglądał się pasażerom, mając nadzieję, że ujrzy wśród nich swojego pana, ale on nigdy nie wrócił. Przez pięć i pół roku Shep trwał na swym posterunku. Ludzie przyjeżdżali z daleka, by zobaczyć psa, którego wierność została otoczona legendą.

Lata mijały, Shep zestarzał się, chodził coraz wolniej i wolniej. Pewnego dnia nie zdążył uciec i pociąg uderzył go. Pochowano go z szacunkiem, a z całego kraju napłynęły pieniądze na pomnik dla upamiętnienia jego wierności. Powstał wtedy fundusz Shepa, a dzieci ze szkoły dla głuchoniemych i niewidomych w Great Falls w stanie Montana otrzymały wiele cennych rzeczy dzięki sławie Shepa — wiernego psa.

Shep był tylko psem, ale okazał większą wierność swemu panu niż większość ludzi okazuje swemu niebiańskiemu Panu.

Wierność — trwanie pomimo zniechęcających okoliczności, odznaczanie się odwagą, bycie godnym zaufania — oto cechy, jakie musimy posiadać, jeśli chcemy ujrzyć Jezusa.

Plan kazania: *Według tego, co posiadam*

A. WPROWADZENIE

1. *Księga Dziejów Apostolskich podejmuje historię chrześcijaństwa tam, gdzie zostawiają ją ewangelie.*

a) Po wniebowstąpieniu Jezusa Duch Święty zstąpił w wyjątkowy sposób, wskutek czego apostołowie z mocą i odwagą zaczęli głosić historię o zmarłym Chrystusie.

2. *Oczywiście w Księdze Dziejów Apostolskich znajduje się zapis tylko kilku z wielu cudownych wydarzeń, jakie towarzyszyły zwiastowaniu ewangelii.*

- a) Duch Święty natchnął Łukasza, by opisał wizytę Piotra i Jana w świątyni, gdzie uzdrowili człowieka chromego od urodzenia.
 - b) Jak dziwnie musiały zabrzmieć słowa Piotra, gdy powiedział: „Srebra i złota nie mam”. Jak emocjonujące jednak było to, co Piotr uczynił, gdy ujął chromego człowieka za rękę i podniósł go, a chory został uzdrowiony mocą Ducha Świętego.
3. *Historia ta zawiera wielką naukę o szafarstwie.*
- a) Mamy czynić „w imię Jezusa to, co możemy, przy pomocy tego, co mamy, i tam, gdzie obecnie jesteście” i nigdy nie czekać na lepszą sposobność, ani na czas, gdy będziemy mieli większe możliwości i środki.

B. PIENIĄDZE TO NIE WSZYSTKO

1. *Zbyt często, mówiąc o szafarstwie, myślimy tylko o pieniądzach.*
 - a) Jak wspaniale, że możemy poznać historię, w której pieniądze nie były najważniejszą rzeczą.
 - b) Piotr umniejszył nawet znaczenie pieniędzy. Powiedział wyraźnie: „Srebra i złota nie mam”, a następnie dokonał cudu.
2. *Czy w życiu Kościoła lub jakiejś innej religijnej organizacji może nadejść taka chwila, gdy pieniądze staną się kamieniem, o który się potkną?*
 - a) *Ilustracja.* Tomasz z Akwinu, wybitny teolog katolicki, odwiedził kiedyś papieża i miał okazję oglądać wszystkie skarby Kościoła rzymskiego. Papież powiedział do Tomasza: „No i co, Tomaszu, Kościół nie może już powiedzieć: »Srebra i złota nie mam«„. Tomasz odpowiedział: „Tak, ojcze święty, ale czy pomyślałeś, że Kościołowi grozi niebezpieczeństwo, iż nie będzie mógł również powiedzieć: »W imię Jezusa Chrystusa Nazareńskiego, chodź!«?”
 - b) Musimy być ostrożni w naszych czasach, by nie oceniać naszych zborów i misji jedynie na podstawie budżetu.

C. A JEDNAK PIENIĄDZE SĄ WAŻNE

1. *To prawda, że pieniądze nie są wszystkim, ale jeszcze coś jest także prawdą.*
 - a) Potrzeba pieniędzy — chłodnej, twardej gotówki — by we współczesnym świecie prowadzić dzieło Boże.
2. *Słowo Boże wiele mówi o szafowaniu dobrami oraz składaniu w darze pieniędzy.*
 - a) W II Liście do Koryntian Paweł poświęcił dwa rozdziały (ósmy i dziewiąty) sprawie ofiarności.
 - Wskazał, że najlepszym przykładem ofiarności jest dla nas Jezus Chrystus, który, choć był bogaty, stał się ubogi, abyśmy przez to stali się bogatymi.

3. *Bóg dał niektórym ludziom zdolność robienia „wielkich pieniędzy”.*

- a) Ich obowiązkiem jest odkładanie nawet większej części swych zysków na dzieło ewangelii.
 - W czasach starotestamentowych dziesięcina stanowiła minimum składanych pieniędzy. Jeśli zliczyć wszystkie szczególne ofiary i dodatkowe dziesięciny, święci w tamtych czasach oddawali znacznie więcej niż dziesięć procent dochodów.
 - Chrześcijanie na głoszenie ewangelii na pewno nie powinni ofiarować mniej niż Izraelici dawali na cele religijne w czasach starotestamentowych.

4. *Pieniądze są ważne!*

- a) Ponieważ żyjemy w świecie znacznie różniącym się od świata w czasach Piotra, Jana i Pawła, znaczenie pieniędzy jest większe.
- b) Głoszenie naszej wiary jest ważniejsze niż kiedykolwiek przedtem, a do tego potrzebne są pieniądze.

D. CO POSIADASZ?

1. *Możemy oddać się Bogu na służbę.*

- a) *Ilustracja.* Gdy podczas pierwszej wojny światowej generał Pershing wylądował we Francji na czele amerykańskiego korpusu ekspedycyjnego, stał się w sztabie generała Focha, dowódcy sił alianckich, i powiedział: „Nasi ludzie, nasz sprzęt, nasze zapasy, wszystko to należy do pana. Proszę używać tego tak, jak pan uzna za stosowne”.
- b) Szafarstwo jest dawaniem naszemu Panu „według tego, co posiadamy”, bez ograniczeń, aby te dary zostały użyte w służbie dla Jego królestwa.

E. PODSUMOWANIE

1. *Człowiek prawdziwie wierzący w Chrystusa będzie szczodry, uprzejmy i współczujący.*

- a) Nie możemy wyzbyć się naszej odpowiedzialności w sprawach materialnych powołując się na to, że jesteśmy „duchowi” i dlatego nie mamy obowiązku składać w darze pieniędzy.
- b) Dawanie pieniędzy nie zwalnia nas z obowiązku służenia innymi sposobami. Szafarstwo obejmuje nie tylko pieniądze, ale także styl życia.
- c) W kwestii szafarstwa nie ma miejsca na dowolność w interpretowaniu naszych obowiązków.
- d) Jesteśmy zobowiązani dochować wierności w szafowaniu tak małymi, jak i wielkimi rzeczami.
- e) Czas, talenty, dziesięciny, wpływ, a także wszystko, co mamy, należy do Boga!

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Drugi
sabot
stycznia

Temat nabożeństwa: *Gdzie jest Jezus?*

Chrystus był nadzieją, obroną, usprawiedliwieniem i odkupieniem narodu izraelskiego, i tak samo jest nadzieją współczesnego Kościoła.

Motto dnia

„Ci, którzy poświęcają ciało, duszę i ducha Bogu, stale będą obdarowywani fizyczną, umysłową i duchową mocą. Niewyczerpane niebiańskie zasoby będą czekać na ich wezwanie. Chrystus daje im tchnienie swego Ducha, życie ze swego własnego życia. Duch Święty w pełni rozwija swą energię, by działać w sercu i umyśle. Łaska Boża rozwija i pomnaża ich zdolności, a wszelka doskonałość boskiej natury towarzyszy im w dziele ratowania dusz” (*Gospel Workers*, s. 112).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Nie wielkość daru czyni ofiarę przyjemną Bogu, ale zamysł serca, duch wdzięczności i miłości wyrażony przez ów dar. Niechaj ubodzy nie uważają, że ich dary są zbyt małe, żeby były godne zauważenia. Pozwólcie im ofiarować według ich możliwości, by odczuwali, że są sługami Bożymi i że On przyjmie ich ofiarę” (*Christian Service*, s. 73.74).

Tekst biblijny i pieśni

Mar. 16, 14-20

Opowiedz mi o Jezusie

Spójrz na krzyż

Pieśń 146

Pieśń 255

Opowiadanie dla dzieci: *Dziedzicami z Chrystusem*

Pomoce

Brak

Nauka

Wszyscy, którzy wierzą w Jezusa, są przyjęci do Jego rodziny.

Gdy wybuchła wojna, mała, dwuletnia Joanna mieszkała z rodzicami w Londynie. Ponieważ rodzice bardzo ją kochali, odesłali ją do Stanów Zjednoczonych, aby nie była narażona na niebezpieczeństwo, ponieważ naloty samolotów nękały to miasto. Pewna kobieta w New Jersey przyjęła

Joannę do swego domu, a miłe usposobienie i bystrość umysłu dziewczynki wkrótce podbiły jej serce. Z żalem myślała o tym, że będzie się musiała z nią rozstać, gdy wojna się zakończy.

Zanim jednak to się stało, zginął tata Joanny, który służył jako oficer w wojsku, a nieco później jej mama ponownie wyszła za mąż i założyła nową rodzinę w Afryce Południowej. Przybrana matka Joanny adoptowała ją, stworzyła jej rodzinny dom, posłała do dobrej szkoły, a potem na uczelnię.

Gdy Joanna była w ostatniej klasie college'u, pewnego dnia ku swej rozpaczy dowiedziała się, że jej przybrana matka zmarła. Kilka tygodni później prawnicy powiedzieli Joannie, że odziedziczyła całą jej fortunę — ponad milion dolarów.

Była więc teraz dziedziczką fortuny. Jestem pewien, iż była szczęśliwa, że nagle znalazła się w posiadaniu tak wielkiej sumy pieniędzy. Któż by nie był zadowolony z tylu pieniędzy i pięknego domu? Niewielu z nas ma taki majątek.

Jednak w Liście do Galacjan 3,29 czytamy, że my też możemy być dziedzicami — dziedzicami czegoś lepszego niż pieniądze i domy. Możemy być dziedzicami królestwa Bożego. Jezus pragnie, byśmy żyli bez problemów, bez niedostatku, bez smutku, w znacznie piękniejszym i lepszym świecie, który przygotowuje dla nas teraz. Tak, każdy z nas może być dziedzicem — możemy odziedziczyć królestwo niebios, jeśli tylko tego zapagniemy.

Plan kazania: *Gdzie jest Jezus?*

A. WPROWADZENIE

1. *Kościół rozpaczliwie potrzebuje ożywienia.*
2. *Nadzieją Kościoła jest Chrystus, ale gdzie On jest?*
3. *Odpowiedź na to pytanie pozwala nam chwalić Jezusa Chrystusa za to, co czyni dzisiaj, wypełniając wieczny plan Boży.*

B. GDZIE JEST JEZUS?

1. *Wstępując do nieba Jezus wrócił do swego prawdziwego domu.*
 - a) Wrócił do Ojca.
 - b) Otrzymał chwałę, jaką posiadał przed założeniem świata (Jan 17,24).
 - c) Jezus pragnął tam się znaleźć (Mat. 21,33).
 - d) Mówił o tym, że przygotowuje dla nas miejsce (Jan 14,3).
 - e) Oświadczył: „Idę do Ojca” (Jan 14,12.28; zob. także 16,5.7).
2. *Jezus zasiadł po prawicy Ojca (Mar. 16,19; Dz. Ap. 2,33).*

3. *W Liście do Filipian 2,9-11 Paweł pięknie wszystko podsumowuje: „Dlatego też Bóg wielce go wywyższył”.*
4. *A w Liście do Efezjan 1,19-23 nawet jeszcze pełniej opisuje, gdzie jest Jezus, i jakie to dla nas ma znaczenie.*
 - a) Świadczy to o Jego zwycięstwie.
 - b) Jego dzieło zostało ukończone.
 - c) Był gotów zasiać po prawicy Ojca, ponieważ wykonał wszystko, co Ojciec Mu polecił. Odniósł zwycięstwo nad szatanem, grzechem, światem, ciałem i śmiercią.
 - d) Objął nowe stanowisko, które podkreśla Jego władzę i wyższość oraz autorytet. Jest Panem wszystkich, Panem nieba i ziemi, posiada władzę nad całym wszechświatem.
 - e) Co czyni w miejscu, w którym przebywa? Oto drugie ważne pytanie, na które powinniśmy znać odpowiedź.

C. CO CZYNI JEZUS?

Jakiego rodzaju misję wypełnia Jezus obecnie?

1. *Jezus pociąga do siebie (Jan 12,32).*
 - a) Ofiarowując nam zbawienie, pociąga wszystkich do siebie (Dz. Ap. 4,12).
 - b) Czyni to obecnie w świecie za pośrednictwem swego Ducha, swjej miłości, swego Słowa i swego ludu. Tak więc będąc w niebie pociąga do siebie ludzi żyjących na ziemi!
2. *Pełni służbę wstawienniczą.*
 - a) Stoi pomiędzy nami a Ojcem (Rzym. 8,34; Jan 16,27).
 - b) W I Jana 2,1.2 czytamy, że Jezus Chrystus jest naszym obrońcą, naszym niebiańskim adwokatem, naszym pełnomocnikiem. On reprezentuje nas przed Ojcem. Szatan oskarża nas przed Ojcem, a Ojca przed nami, ale Jezus przedstawia przed Nim naszą sprawę. Jest to źródłem nadziei i pocieszenia!
3. *Jezus kieruje (Efez. 1,22.23).*
 - a) On jest Głową ciała. Jak głowa kieruje ciałem, tak Chrystus kieruje Kościołem. Uczy Kościół, co ma czynić.
 - b) Jako Głowa, Jezus czyni dwie rzeczy dla Kościoła.
 - Daje dar Ducha Świętego, jak niegdyś, tak i obecnie (Dz. Ap. 2,33.38).
 - Daje wierzącym duchowe dary, przez które kieruje służbą Kościoła (Rzym. 1,6).

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Trzeci
sabot
stycznia

Temat nabożeństwa: *Wolność dla całego świata*

Wolność człowieka jest możliwa pod jednym warunkiem — musi być jedno z Chrystusem.

Myśl dnia

„»Przypatrzcie się liliom«, mówi Jezus, »jak rosną«, jak wyrastają z zimnej i czarnej ziemi, z mułu koryta rzeki, rozwijając swą piękność i wydając woń. Kto z was pomyślałby o takiej piękności, patrząc na chropowatą i brunatną cebulę lili? Gdy jednak pod wpływem wody i słońca rozwinie się na wezwanie Boga ukryte w niej życie, wtenczas podziwiamy jej powab. Podobnie rozwinie się też życie Boskie w każdej duszy ludzkiej, która poddaje się Jego łasce, błogosławiącej wszystkim tak, jak błogosławią deszcze i słońce naturze. Słowem Bożym są kwiaty stworzone i to samo słowo stworzy w tobie odbicie Ducha Świętego.

Zakon Boży jest zakonem miłości. Bóg otoczył nas pięknem, aby nas nauczyć, że nie jesteśmy na tej ziemi wyłączni do ciężkiej pracy, lecz także do radości. Miłość Chrystusowa czyni nasze życie pięknym, pełnym radości i miłym; my zaś winniśmy ze swej strony uprzyjemniać życie innym” (*Nauki z Góry Błogosławienia*, s. 92.93).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Ten, który dał swego jednorodzonego Syna, by umarł za ciebie, zawarł z tobą przymierze. Daje ci swe błogosławieństwa, a w zamian wymaga, byś przyniósł Mu dziesięcinę i dary. Nikt nie odważy się powiedzieć, że nie mógł zrozumieć swoich obowiązków w tej sprawie. Boży plan dotyczący dziesięcin i darów jest wyraźnie podkreślony w trzecim rozdziale Księgi Malachiasza. Bóg wzywa swoich ludzkich pośredników, by byli wierni zawartej z Nim umowie. »Przynieście całą dziesięcinę do spichlerza«, mówi, »aby był zapas w moim domu«” (*Christian Service*, s. 75).

Przynosząc Panu dzisiaj nasze dziesięciny, pamiętajmy o cennym darze, jaki Bóg Ojciec ofiarował nam w Jezusie Chrystusie. Z miłością odpowiedzmy na ten wielki dar.

Tekst biblijny i pieśni

Gal. 5,1

Cudowna łaska

Jak błogo zbawionym być

Pieśń 277

Pieśń 274

Opowiadanie dla dzieci: *Prawdziwy skarb*

Pomoce

Możesz przynieść kasetkę na pieniądze albo koperkę z pieniędzmi.

Nauka

Charakter ukształtowany na podobieństwo Boże jest jedynym skarbem, jaki możemy zabrać z tego świata do wieczności.

Osiemdziesięcioletnia pani Katarzyna mieszkała samotnie w małym domku. Nie mogła należycie zadbać o dom, gdyż jej stare kości zniekształcił reumatyzm. W końcu musiano przenieść jej łóżko z sypialni do salonu, aby nie musiała chodzić po schodach.

Co tydzień odwiedzaliśmy ją i staraliśmy się jej pomóc. Czasem prosiła nas, byśmy zrobili jej zakupy w sklepie. Choć próbowaliśmy oddać jej więcej reszty niż się należało, zawsze to odkryła i upierała się, byśmy powiedzieli, ile naprawdę kosztowały zakupy.

Chcieliśmy, żeby jej było wygodniej. Namawialiśmy, by przeniosła się do przyjemnego, czystego domu opieki albo żeby pozwoliła nam wynająć jakąś osobę, która przychodziłaby codziennie, by jej pomagać.

„Nie, nie mam na to pieniędzy” — protestowała.

Któregoś dnia umarła. Gdy jej krewni przybyli z dalekich stron, by wziąć udział w pogrzebie i rozporządzić pozostawionym przez nią majątkiem, byli zaskoczeni, gdy znaleźli dużo pieniędzy w koperce pod materacem.

Biedna staruszka miała dość pieniędzy, by spędzić swe ostatnie lata w dostatku i wygodzie, ale nie chciała ich wydać. Gdy umarła, już nie były jej na nic potrzebne. Z Biblii dowiadujemy się, że nic nie przynieśliśmy ze sobą na ten świat i nic z niego nie zabierzemy.

Jest tylko jedna rzecz, którą możemy zabrać — nie pieniądze, nie skarby, nie klejnoty, ale coś cenniejszego — możemy zabrać nasz charakter.

Plan kazania: *Nareszcie wolny!*

A. WPROWADZENIE

1. „Wielka Karta” duchowego wyzwolenia, „Deklaracja niezależności” od zbawienia z uczynków i „Manifest ewangelicznej wolności” — oto kilka określeń, jakich można użyć omawiając główny temat Listu Pawła do Galacjan.
2. Gdybym miał w dwóch słowach streścić sto czterdzieści dziewięć wersetów tego listu, powiedziałbym: „Nareszcie wolny!”

B. WOLNY, BY PRZYJĄĆ ZBAWIENIE Z WIARY (Gal. 2,16)

W wierszu tym Paweł mówi: „Nareszcie jesteście wolni od niewoli zakonu i uczynków”.

Po raz pierwszy w tym liście pojawia się słowo usprawiedliwiony. Jest to jeden z najważniejszych terminów w teologii Pawła. Oznacza „uznany za sprawiedliwego”. Ta sprawiedliwość, dzięki której człowiek zostaje przyjęty przez Boga, pochodzi nie z wypełniania wymagań zakonu, ale z wiary.

1. *Wiara wyzwala nas z niewoli zakonu (Gal. 3,11.13a).*

a) Jaka jest rola zakonu? Ukazuje on człowiekowi jego słabość i zmusza do uznania, że nie może zrobić nic, jak tylko zdać się na miłosierdzie i miłość Boga.

b) Za pomocą słowa *wychowawca* (Gal. 3,24 BT) Paweł wskazuje na zakon jako na środek służący przyprowadzeniu ludzi do Chrystusa. Zakon służył i nadal służy przygotowaniu świata na przyjście Jezusa.

2. *Wiara pozwala przyjąć zbawienną łaskę Chrystusa (Gal. 2,19).* Paweł był pewien, że przez wiarę Jezus Chrystus uczynił dla niego wszystko, czego on sam nigdy nie mógł dla siebie uczynić.

C. WOLNY, BY WZRastać W ŁASCE (Gal. 5,1)

1. *„Chrystus wyzwolił nas...”*

a) „Stójcie wtedy w tej wolności, (...) a nie poddawajcie się znowu pod jarzmo niewoli” (Gal. 5,1 BG).

b) Jesteście wolni, by wzrastać w łasce:

2. *Dzięki nieustannemu działaniu Ducha Świętego (Gal. 2,20).*

a) Tempo naszego wzrastania w łasce jest wprost proporcjonalne do stopnia, w jakim pozwalamy, by napełnił nas Duch Święty (Efez. 5,18b).

3. *Dzięki zamieszkaniu w nas Chrystusa (Gal. 2,20).*

a) W innym miejscu ta przemiana nazwana jest nowonarodzeniem czy odrodzeniem; tutaj natomiast Paweł mówi: „Żyje we mnie Chrystus”. Chrystus, który jest życiem, żył w Pawle.

b) Poddawanie się mieszkającemu w nas Chrystusowi nie jest jednorazowym aktem. Jest raczej codziennym dokonywaniem wyboru. Paweł powiedział: „Ja codziennie umieram” (I Kor. 15,31).

D. WOLNY, BY ŻYĆ W BOŻEJ RODZINIE (Gal. 3,26.28.29).

1. *„Albowiem wszyscy jesteście synami Bożymi przez wiarę w Jezusa Chrystusa” (Gal. 3,26.28.29).*

2. Rodzina Boża posiada pięć charakterystycznych cech:

- a) Po pierwsze, wszyscy jesteśmy równi (Gal. 3,28). Co to oznacza dla współczesnego Kościoła? To znaczy, że nikt z nas nie jest uprzywilejowany pod żadnym względem — nikt nie jest ponad innymi, ani nie jest lepszy od innych.
- b) Po drugie, jesteśmy dziedzicami (Gal. 4,7). Jesteśmy dziećmi Króla wszechświata. Dzięki temu, że Jezus stał się jednym z nas, jesteśmy królewskim narodem.
- c) Po trzecie, troszczymy się o siebie nawzajem i wzajemnie się zachęcamy (Gal. 6,1-3).
- d) Po czwarte, przynosimy „owoc Ducha” (Gal. 5,22.23).
- e) Po piąte, czynimy dobro (Gal. 6,4.9). Zbawienie z łaski nie uwalnia nas od służby, ale czyni nas wolnymi, byśmy mogli służyć.

E. PODSUMOWANIE

1. Pewna stara pieśń negro spirituals tak oddaje ducha Listu Pawła do Galacjan:

*„W drodze do miejsca spoczynku,
Spotykam się z Jezusem i rozmawiam z Nim.
Na kolanach zastaje mnie ranek,
Choć ma dusza wzlatuje w przestworza.
Przyjdzie jednak taki ranek jasny i piękny,
Gdy spotkam się z Królem Jezusem na obłokach.
Nareszcie wolny, nareszcie wolny,
Dzięki Bogu, nareszcie jestem wolny!”*

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Czwarty
sabot
stycznia

Temat nabożeństwa: *Zbieramy to, co zasialiśmy*

Musimy wziąć pod uwagę fakt, że nasze ziemskie życie dobiegnie końca i będziemy musieli zebrać plon tego, co zasialiśmy.

Motto dnia

„W Bożych prawach przyrody przyczyna z niewzruszoną pewnością zrodzi działanie. Żniwo pokaże, jakiego rodzaju był siew. (...) Każde wsiane w ziemię ziarno przynosi plon według rodzaju swego. Tak dzieje się i w życiu ludzkim. Wszyscy powinniśmy rozsiewać nasienie współczucia, życzliwości i miłości, gdyż żąć będziemy to, co posialiśmy. Każdy egoizm, samolubstwo i zarozumiałość, każdy postępek wypływający z miłości do samego siebie, przyniesie owoc według rodzaju swego. Człowiek żyjący tylko dla siebie sieje ciało, i z ciała żąć będzie skażenie.

Bóg nikogo nie niszczy. Każdy, kto będzie zniszczony, zniszczy sam siebie. Kto nie daje posłuchu sumieniu — sieje nasienie niewiary, ono zaś przyniesie odpowiednie owoce” (*PCH*, s. 51).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Każdy członek Kościoła powinien odczuwać, że prawda, którą wyznaje, jest rzeczywistością, a wszyscy muszą pracować bezinteresownie. Niektórzy bogaci ludzie uważają, że mają powód do szemrania, ponieważ dzieło Boże się rozwija się i żąda się pieniędzy. Jedna sprawa po drugiej wymaga wsparcia. Takim ludziom powiedzmy, że mamy nadzieję, iż sprawa Boża będzie się tak rozwijać, że będzie coraz więcej okazji do częstszych i bardziej usilnych apelów o środki na kontynuowanie dzieła” (*Testimonies*, t. III, s. 389).

Tekst biblijny i pieśń

I Mojż. 29,16-28

Przynieście swój plon Pieśń 548

Praca dla Jezusa Pieśń 554

Opowiadanie dla dzieci: *Zegarek ze słomy*

Pomoce

Zegarki

Nauka

Twój charakter decyduje o tym, jaki jesteś.

Jeśli będziesz kiedyś w Jędrzejowie, poproś rodziców, by zabrali cię do Muzeum Zegarów. Zobaczysz tam zegarki przeróżnych kształtów i rozmiarów. Są tam zegarki umieszczone w wazonach, w modelach statków, w armatkach, zegarki ze złota, srebra, brązu, zegary słoneczne, jakie tylko możesz sobie wyobrazić.

Nie widziałem tam jednak zegarka zrobionego ze słomy, ale kiedyś był taki zegarek. Bardzo zręczny zegarmistrz zrobił zegarek ze słomy i wystawił go na pokaz.

— Jak zręcznie wykonany! — wykrzykiwali wszyscy.

— Ile czasu zajęło wykonanie go? — pytali inni.

— Jak długo będzie działał? — z ciekawością pytali jeszcze inni.

Smutne jest to, że zegarek ten działał tylko dwa lata. Był zrobiony z „siana, słomy”, gdyby zacytować słowa z dwunastego wersetu trzeciego rozdziału I Listu do Koryntian.

Czy warto było przez siedemnaście lat robić coś, co działało tylko dwa lata? Przyznacie, że nie.

A jednak możemy okazać się tak samo niemądrzy, jak ten zegarmistrz.

W I Kor. 3,12 czytamy, że mamy budować na dobrym fundamencie z mocnych materiałów, takich jak złoto, srebro, drogie kamienie, a nie na tak lichych jak siano czy słoma. Chodzi tu o kształtowanie charakteru. Jeśli żyjemy tylko dla własnych przyjemności i dla doczesnych spraw, budujemy z bezwartościowych materiałów. Jeśli jednak budujemy nasz charakter z uprzejmości i wytrwałości, wstrzeźliwości, uczciwości, posłuszeństwa i poszanowania dla innych, to budujemy z trwałych materiałów — ze złota, srebra i drogich kamieni. Taki charakter przetrwa nie tylko doczesne życie, ale zostanie zachowany na wieczność, gdyż kształtujemy go dla wieczności.

Plan kazania: *Zbieramy to, co zasialiśmy*

A. WPROWADZENIE

1. *Jakub wyruszył w niebezpieczną podróż. Wiele rzeczy mogło go spotkać w drodze (Patriarchowie i prorocy, s. 136).*

a) Jednak Bóg był z nim i strzegł go.

- To było coś więcej niż zbieg okoliczności.
- Bóg działał w życiu Jakuba, choć ten popełnił poważne błędy.

b) Historia Jakuba zawiera ważne nauki dla nas.

B. BÓG PROWADZI SWOJE DZIECI

1. *Jakże pocieszające jest wiedzieć, że mimo naszych błędów i grzechów Bóg może się nami posłużyć.*

a) Pan wybrał Jakuba jako przodka Mesjasza, choć Jakub dopuścił się grzechu, by zdobyć to błogosławieństwo. Dlaczego?

- Jakub, pomimo wszystkich swych wad, był wrażliwy na wolę Bożą. Gdy w pełni zrozumiał swe grzechy, odczuł wyrzuty sumienia i wyraził skruchę.
- Choć nie zawsze postępował zgodnie z przekonaniem, Bóg działał, by uwolnić go od jego egoistycznej ambicji i nieuczciwości.

2. *Bóg błogosławi nas, gdy gorliwie staramy się spełniać Jego wolę.*

a) On będzie nas prowadził, jeśli dostosujemy się do Niego.

b) Przebaczy nasze błędy, jeśli okażemy skruchę.

c) Jego miłosierdzie zawsze może zmasać nasze nieprawości i pozwoli nam zacząć od nowa, gdy tylko do Niego przyjdziemy.

d) Kraj Labana był dla Jakuba miejscem, gdzie zaczął „nowe życie”.

e) My także możemy poznać radość nowego życia, jeśli uczciwie będziemy szukać Boga i Jego woli.

C. PAJĘCZYNA OSZUSTWA JEST POPLĄTANA

1. *Pewien poeta wyraził to zwięźle:*

*„Ach, jakże splątana sieć pleść zaczynamy,
Gdy po raz pierwszy kogoś oszukamy”.*

a) Jakub dowiedział się o tym z pierwszej ręki.

- Zaczął od tego, że podawał się za swego brata, by odebrać mu błogosławieństwo pierworodztwa i wziąć je samemu.
- Oprócz tego, co chciał zdobyć, nie liczyło się dla niego nic.
- Nie dbał, że wyrządzi krzywdę innym.
- Był zachłanny, lekkomyślny, chciwy i popędliwy.
- Jego spryt w końcu obrócił się przeciwko niemu.

2. *Jak myślisz, jak czuł się Jakub, gdy nazajutrz po swoim ślubie zobaczył Leę?*

a) Czy dostrzegł jakikolwiek związek między ciemnością, jaka panowała w jego namiocie poprzedniego wieczora a ślepotą swego ojca, gdy go oszukał?

b) Podobieństwa są zbyt wielkie, by je przeoczyć. Jakub musiał odczuwać głębokie wyrzuty sumienia.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Pierwszy
sobota
lutego

Temat nabożeństwa: *Nieodzowność krzyża*

„Jedynie ci, którzy pojmują, że krzyż jest centrum nadziei dla rodzaju ludzkiego, mogą zrozumieć ewangelię, której nauczał Chrystus” (*Testimonies*, t. VIII, s. 206).

Motto dnia

„On przyszedł na ten świat jedynie w tym celu, by przed światem i całym uniwersum postawić człowieka na korzystnej pozycji” (*Testimonies*, t. VIII, s. 206).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Duch chciwości i egoizmu powstrzymuje ludzi przed daniem Bogu tego, co od Niego otrzymali. Pan zawarł z ludźmi szczególne przymierze, iż jeśli będą regularnie oddawać część przeznaczoną na rozwój królestwa Chrystusowego, Pan będzie ich obficie błogosławił, aż nie będą mieli gdzie pomieścić Jego darów. Jeżeli jednak ludzie zatrzymują to, co należy do Boga, Pan wyraźnie oświadcza: »Jesteście przeklęci«” (*Christian Service*, s. 77).

Tekst biblijny i pieśń

Luk. 24, 13-35

Spójrz na krzyż

Pieśń 255

Tam na wzgórzu wśród skał

Pieśń 152

Opowiadanie dla dzieci: *Jak ryba-miecz zabiła samą siebie*

Pomoce

Brak

Nauka

Odczuć niechęć i nienawiść do robienia sobie krzywdy.

W ciepłych morzach żyje ryba, która nazywa się ryba-miecz. Swoją nazwę zawdzięcza kostnemu wyrostkowi na górnej szczęce, który jest bardzo długi i wygląda jak miecz. Jest to ryba z natury pokojowa, ale czasem wpada w złość i próbuje wbić swój „miecz” w burtę statku.

Pewnego dnia statek płynący ze Szczecina doznał nagle strasznego wstrząsu. Marynarze zastanawiali się, czy może nie uderzyli o coś wielkiego pod wodą i podbiegli do burt, żeby zobaczyć, co się dzieje. Ujrzeni dziwny widok.

Ogromna ryba-miecz szykowała się do kolejnego ataku na statek. Raz jeszcze statkiem targnął potężny wstrząs pod wpływem uderzenia jej groźnej broni. Wkrótce wydano rozkaz, by spuścić łódź na wodę i rzucając harpunem upolowano rybę. Była to bardzo wielka ryba. Ważyła sto pięćdziesiąt kilogramów.

Gdy ją zbadano, okazało się, że podczas licznych ataków na statek zrobiła sobie krzywdę. Jej górna szczeka była mocno pokaleczona, a oczy również uszkodzone. Gdyby jej nie schwytano, ryba sama zginęłaby od ran, jakie zadała sobie w gniewnym ataku na statek.

Doświadczenie złośliwej ryby-miecza wskazuje na to, jak może na nas działać złość. Na pewno nigdy nie czyni nic dobrego. Przeciwnie, może kogoś zranić, ale o wiele bardziej rani tę osobę, która się złości.

Plan kazania: *Nieodzowność krzyża*

A. WPROWADZENIE

1. *To poselstwo nie jest skierowane do tych, którzy gorszą się krzyżem, do niewierzących, zarozumiałych, czy ufających we własną mądrość, którzy uważają krzyż za głupstwo.*

a) To poselstwo jest raczej skierowane do tych, którzy w pewnym stopniu podzielają postawę tych dwóch przygnębionych uczniów, których Jezus spotkał na drodze do Emaus. Miłowali Jezusa. Wiedzieli, że umarł. Nie rozumieli jednak, dlaczego Jego śmierć była konieczna.

b) Dlaczego musiał umrzeć? Nie rozpoznany przez nich Chrystus, idąc obok nich, nazwał ich „głupimi i gnuśnego serca” (w. 25) i zapytał: „Czyż Chrystus nie musiał tego wycierpieć, by wejść do swojej chwały?” (w. 26).

c) Gdy rozważymy Jego pytanie w naszym kontekście, krzyż był konieczny z dwóch punktów widzenia: Bożego i ludzkiego.

B. KRZYŻ BYŁ KONIECZNY Z BOŻEGO PUNKTU WIDZENIA

1. *Krzyż był konieczny, by objawić, jak Bóg ceni ludzkie życie.*

a) W czasach Jezusa nie ceniono zbyt wiele ludzkiego życia.

- Pozbywano się niechcianych dzieci.
- Właściciel mógł zabić niewolnika bez uzasadnienia.
- Despoci, tacy jak Neron, oświetlali swoje ogrody żywymi pochodniami.

2. *Także w naszych czasach nie ceni się ludzkiego życia.*

a) To sprawia, że wybuchają wojny.

- b) Jest tyle biedy, slamsów i niesprawiedliwości społecznej.
- c) Grzech panuje powszechnie, wielu ludzi nie traktuje życia poważnie.
- d) To jest postawa grzesznego świata.
3. *Życie ma jednak wielką wartość.*
- a) Dla Boga życie jest nieskończenie cenne.
- b) Śmierć Jego Syna na krzyżu świadczy o tym.
- c) Ludzkie życie jest cenne, skoro Bóg był gotów oddać swego jedynego Syna na śmierć, by ratować ludzkość.
4. *Krzyż był konieczny, by objawić prawdę o Bożym charakterze.*
- a) „Bóg jest miłością” (I Jana 4,8).
- b) Jan napisał także: „Na tym polega miłość, że nie myśmy umiłowali Boga, lecz że On nas umiłował i posłał Syna swego jako ubłaganie za grzechy nasze” (I Jana 4,10).
- c) Nigdy nie pojęlibyśmy głębi Jego miłości, gdyby nie krzyż. „Bóg zaś daje dowód swojej miłości ku nam przez to”, napisał apostoł Paweł do Rzymian, „że kiedy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus za nas umarł” (Rzym. 5,8).
- Krzyż objawia nieskończoną miłość Bożą, Jego nieograniczone miłosierdzie i przebaczącą łaskę.
 - Krzyż objawia Boga nie jako mściwą istotę, despotycznego władcę, czy niemilosierznego sędziego, ale jako kochającego Pasterza, gotowego cierpieć i umrzeć, by odszukać zgubioną owcę.
 - Bóg jest cierpiącym Ojcem, który pragnie, by jego marnotrawne dzieci wróciły z dalekiego kraju i przyjmuje je oraz przebacza im, gdy kierują swoje kroki do domu.
5. *Krzyż był konieczny, by objawić Boży stosunek do grzechu.*
- a) Jedynie patrząc na krzyż możemy zdać sobie sprawę z tego, jak straszny jest grzech w oczach Bożych. Wielu ludziom grzech wydaje się miły, dobry, ale w oczach Bożych jest czymś potwornym, śmiertelną chorobą.
- b) Nazywamy nasze grzechy błędami, słabościami, pomyłkami, kompleksami.
- Czym jest grzech? To grzech sprawił, że święty Bóg musiał przyjąć ludzkie ciało, a potem zostać potraktowany tak, jak nigdy nie potraktowano nawet zwierzęcia. To grzech sprawił, że bezgrzeszny Jezus został obnażony, był biczowany, opluty, przybito go do krzyża, a potem śmiano się z Niego.

2) *Jak zły jest grzech? Grzech jest tak wielkim złem, że tylko przelanie krwi Syna Bożego mogło go zmasać.*

C. KRZYŻ BYŁ KONIECZNY Z LUDZKIEGO PUNKTU WIDZENIA

1. *Gdyby nie śmierć Chrystusa na krzyżu, nie mielibyśmy zbawienia. Gdyby nie Jego ofiara za nas, nie byłoby dla nas nadziei. Krzyż jest konieczny dla nas. Jest on mocą Bożą (I Kor. 1,18).*

2. *Krzyż jest mocą Bożą zmieniającą nasze grzeszne serca (Jan 12,32).*

a) Paweł mówił o Chrystusie w najbardziej osobisty sposób, jako o „Synu Bożym, który mnie umiłował i wydał samego siebie za mnie” (Gal. 2,20).

• *Ilustracja.* Myśliwy i jego pies rozłączyli się na pewien czas. Gdy myśliwy starał się przepłynąć przez rwący potok małą łódką, łódka wywróciła się. Pies, który w tym momencie nadbiegł, natychmiast wskoczył w spieniony nurt na pomoc swemu panu. Myśliwy uchwycił się pnia, który płynął z nurtem, ale pies nie miał tyle szczęścia. Pan stał bezradnie na brzegu i wypatrywał swego wiernego psa, który utonął. Potem powiedział: „To wielkie wyzwanie, kiedy ktoś oddaje życie za ciebie, nawet jeśli to jest pies”. Pomyśl jednak, że to nie kto inny, ale Syn Boży tak nas umiłował, iż oddał za nas swoje życie.

3. *Krzyż jest mocą Bożą, zadośćuczynieniem za nasze grzechy, naszym odkupieniem.*

a) W Nowym Testamencie prawda ta jest usilnie podkreślana (II Kor. 5,14; Tyt. 2,14).

b) Apostoł Paweł w Liście do Hebrajczyków napisał: „Bez rozlania krwi nie ma odpuszczenia” (Hebr. 9,22).

c) W I Liście Jana czytamy: „On ci jest ubłaganiem za grzechy nasze, a nie tylko za nasze, lecz i za grzechy całego świata” (I Jana 2,2).

d) Nikt jednak nie wyraził tego lepiej niż Piotr: „On grzechy nasze sam na ciele swoim poniósł na drzewo” (I Piotra 2,24).

3. *Krzyż jest mocą Bożą, która nas zmienia (II Kor. 5,17).*

a) „On tego, który nie znał grzechu, za nas grzechem uczynił, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą” (II Kor. 5,21).

D. PODSUMOWANIE

1. Nigdy nie kwestionujemy Bożych sposobów działania ani Bożej miłości.

2. Krzyż był konieczny dla Niego i dla nas. Chwalmy naszego Panu za to, że oddał za nas życie!

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Drugi
sabot
lutego

Temat nabożeństwa: *Autentyczna religia*

„Obecnie jest tyle skarlłowacialej religijności, ponieważ ludzie nie praktykują samozaparcia i ofiarności w swym życiu” (*Christian Service*, s. 52).

Motto dnia

„Biblijna religia nie jest jednym z wielu oddziaływań, ale jest oddziaływaniem nadrzędnym, przenikającym i kontrolującym wszystkie inne. Biblijna religia opanowuje całe życie i postępowanie. Nie jest jak farba, którą maluje się płótno tu i tam, ale jej wpływ przenika całe życie, jak gdyby płótno zanurzone w farbie, aby każde włókno uzyskało głęboki, trwały kolor. Pan da wam zrozumienie wszystkich praktycznych biblijnych prawd, gdy będziecie je wprowadzać w codzienne życie. Zasady prawdy mają być częścią waszego praktycznego doświadczenia we wszystkich codziennych sprawach (...). Gdziekolwiek religia Chrystusa działa, rozjaśni i osłodzi każdy element życia bardziej niż jakkolwiek ziemska radość i więcej niż ziemski pokój” (*SD*, s. 176).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Ci, którzy zdają sobie sprawę ze swej zależności od Boga, będą czuli, że muszą być uczciwi wobec bliźniego, a ponad wszystko wobec Boga, od którego pochodzą wszelkie błogosławieństwa w ich życiu. Lekceważenie Bożych przykazań dotyczących dziesięcin i darów jest zapisywane w księgach nieba jako okradanie Boga” (*Christian Service*, s. 77).

Tekst biblijny i pieśni

Jan 2,13-25

Dusz rybakami

Pieśń 540

Chodźcie za Mną

Pieśń 434

Opowiadanie dla dzieci: *Dobry fundament*

Pomoce

Ilustracje domów zbudowanych na dobrych fundamentach i na złych fundamentach.

Nauka

Chrystus, prawdziwy Fundament, jest Żywym Kamieniem; udziela swego życia tym, którzy na Nim budują.

Robotnicy przygotowywali plac, na którym miała się rozpocząć budowa nowego biurowca. Pewien chłopiec

codziennie przechodził obok tego placu i nie mógł się doczekać, kiedy stanie budynek. Wydawało się, że robotnicy nic nie robią — spędzali tyle czasu w wielkiej dziurze, którą wykopali w ziemi.

— Niech pan popatrzy, jak starannie układają te betonowe bloki — powiedział chłopiec do człowieka, który pewnego dnia wraz z nim przyglądał się ludziom zakładającym fundamenty. — Przecież te piwnice nie będą widoczne z zewnątrz. Co innego, gdyby tak starannie budowali ściany. Mężczyzna uśmiechnął się.

— Fundament to najważniejsza część budynku — powiedział. — Gdyby położyli fundamenty krzywo, i nadal budowali, nie zwracając uwagi na poziom, cały budynek byłby krzywy i ściany nie stałyby zbyt długo.

— Aha! — powiedział zamyślony chłopiec.

— Tak samo jest w naszym życiu — mówił dalej mężczyzna. „Dobre fundamenty są najważniejszą częścią naszego życia. To, czego się nauczysz i nawyki, które wyrobisz w sobie, gdy jesteś młody, są fundamentem twojego życia i pokazują, kim będziesz w przyszłości, jako dorosły człowiek.

Ten człowiek miał zupełną rację. W Biblii czytamy, że jeśli nauczymy się wiele, kiedy jesteśmy młodzi, to nie będziemy martwić o to, żeby mieć silny charakter, gdy będziemy starsi.

Plan kazania: *Chora religijność*

Tekst: Jan 2,15.16

A. WPROWADZENIE

1. Jezus interesował się chorą religijnością.

- a) Jego zainteresowanie przejawiało się w usunięciu ze świątyni handlarzy i zmieniających pieniądze.
- b) Judaizm w przeważającej mierze stał się chorą religią.
- c) Wielki Lekarz przyniósł uleczenie.

2. Religia może stać się chora.

- a) Nie wszystko, co nazywa się „religią” jest dobre. Co w świątyni skłoniło Jezusa do tak zdecydowanego działania?

B. BRAK POCZUCIA BOJAŹNI I SZACUNKU DO BOGA

1. Żydzi zupełnie stracili poczucie bojaźni i szacunku do Boga (Jan 2,14).

- a) Przyjrzyjcie się uważnie temu, co Jezus zaobserwował, gdy wszedł do świątyni:
- b) Wielu Żydów wchodziło do świątyni i wychodziło.
- c) Nie okazywali zbyt wielkiego szacunku temu, co miało miejsce w świątyni, a mianowicie łączności z Bogiem.

- d) Kupowano i sprzedawano zwierzęta oraz wymieniało pieniądze. Zamieniono dziedziniec pogan na plac handlowy.
- e) Bóg postanowił, by świątynia była miejscem spotkania się z Nim. Nie chciał, by przypominała jaskinię zbójców. Pragnął, by była miejscem modlitwy.
- f) Ellen G. White tak opisała to, co Jezus zobaczył. „Dużo ofiar składano podczas świąt Wielkanocnych, toteż obroty handlowe przy świątyni były bardzo wysokie. Panujące tam stałe zamieszanie przypominało raczej hałaśliwy targ na bydło, niż świątynię Boga. Słysząc tu było głośne targi, ryk bydła, beczenie owiec, gruchanie synogarlic, pomieszane z brzękiem monet i zajadłymi kłótniami. Hałas był tak wielki, że przeszkadzał modlącym się, a słowa kierowane ku Najwyższemu tonęły w zgiełku, jaki wypełniał świątynię. Żydzi szczyli się bardzo swą pobożnością, byli przywiązani do swej świątyni i wszelkie słowo wypowiedziane przeciwko niej uważali za bluźnierstwo; przestrzegali surowo wszelkich ceremonii religijnych, niemniej przywiązanie do pieniądza było silniejsze. Nie zdawali sobie sprawy z tego, jak daleko odeszli od początkowego celu: nabożeństwa ustalonego przez samego Boga” (*ŻJ*, s. 109).

2. *Chrześcijaństwo często traci poczucie bojaźni i szacunku do Boga.*

- a) Gdy studiowanie Biblii i uczęszczanie do kościoła staje się rutyną, ludzie z łatwością tracą z oczu szacunek do Boga.
- b) Kościół Boży i Boża Księga mogą stać się zwykłymi rzeczami i formalnością. Pan może być traktowany przez ludzi jak zwyczajna osoba.
- c) Jezus boleje, gdy widzi, iż ludzie tracą poczucie bojaźni i szacunku do Jego Ojca.
- d) Religia może stać się chora, gdy poczucie bojaźni Bożej i podziwu dla Boga opuszcza serce człowieka.

C. BRAK ZROZUMIENIA WARTOŚCI RELIGII

1. *Żydzi stracili z oczu wartość służenia Panu.*

- a) Ofiarowanie zwierząt na ofiarę w świątyni przedstawiało jakieś zaangażowanie się ze strony człowieka.
 - Bóg pragnął, by Izraelici składali na ofiarę najlepsze zwierzęta ze swych stad. Mieli oddać Bogu to, co najlepsze.
- b) Gdy Jezus wszedł do świątyni, zobaczył, jak tania stała się religijność. Ludzi uczono, by zostawiali swoje zwierzęta w domu, a na ofiarę kupowali zwierzęta w świątyni (Jan 2,16).

- c) Kupowanie zwierząt od handlarzy w świątyni obniżyło wartość systemu ofiarniczego. To wywołało gniew Mistrza.
2. *Współcześni chrześcijanie stracili z oczu wartość poświęcenia się Bogu.*
 „Stojąc na stopniach świątyni Jezus badawczym wzrokiem przyglądał się temu, co się przed Nim działo. Jego proroczy wzrok przenikał przyszłość mierzoną nie latami, lecz stuleciami albo epokami. Wiedział też, że kapłani i przywódcy chcieli pozbawić potrzebujących przysługujących im praw i przeskodzić temu, aby Ewangelia była głoszona wśród biednych. Widział, że miłość Boża będzie ukrywana przed grzesznikami, widział też ludzi, którzy będą kupczyć Jego łaską” (*ZJ*, s. 110).
- a) Dietrich Bonhoeffer, wielki ewangelicki pastor, żyjący podczas II wojny światowej, powiedział, że gdy Jezus wzywa ludzi do pójścia za Nim, wzywa ich, by umarli dla samych siebie. Nic oprócz zupełnego poświęcenia nie zadowoli Zbawiciela.

D. OBOJĘTNOŚĆ WOBEC OBCYCH

1. *Żydzi wykazywali brak zrozumienia dla potrzeb pogan.*
- a) Plac, gdzie wekslarze i handlarze prowadzili swoje interesy był dziedzińcem pogan.
- Było to miejsce w obrębie murów świątynnych, gdzie poganie, obcy, mogli przychodzić i uczyć się o Bogu.
 - Większość Żydów w czasach Jezus nie troszczyła się o pogan.
 - Żydzi zajmowali się wypełnianiem rytuałów, ale nie misją, którą Bóg im zlecił. Misja ta miała być błogosławieństwem dla innych narodów.
2. *Współcześni chrześcijanie mogą nie troszczyć się o ludzi spoza Kościoła.*
- a) Kościół może z łatwością stać się elitarnym związkiem, który troszczy się jedynie o swoich członków.
- b) Religia staje się chora, gdy ludzie zamykają się w sobie i nie patrzą na zewnątrz oraz nie troszczą się o grzeszników.

E. PODSUMOWANIE

Jak wygląda twoje chrześcijańskie doświadczenie? Czy ze drżeniem myślisz o wielkości i majestacie Boga? A może zadowolasz się płytką religijnością, ograniczasz swoje poświęcenie i stawiane ci wymagania do minimum, „idąc na skrót”? Czy troszczysz się o innych ludzi?

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Trzeci
sabot
lutego

Temat nabożeństwa: *Boże kierownictwo*

„Izaak, ufając w mądrość i miłość swego ojca, był zadowolony mogąc powierzyć mu sprawę [małżeństwa], gdyż wierzył, że sam Bóg będzie kierował dokonanym wyborem. (...) Ledwie modlitwa została wypowiedziana, a już nadeszła odpowiedź” (*Patriarchs and Prophets*, s. 171.172).

Motto dnia

„Są trzy sposoby, w jakie Pan objawia nam swoją wolę, by kierować nami i przygotować nas do kierowania innymi. (...) Bóg objawia nam swoją wolę przez swoje słowo, Pismo Święte. Jego głos objawia się także w Jego opatrnościowym działaniu. Można go rozpoznać, jeśli nie odłączamy naszych dusz od Niego chodząc własnymi drogami, postępując według naszej własnej woli i ulegając skłonnościom nieuświęconego serca tak, aż w zmysłach powstanie takie zamieszanie, iż nie będziemy w stanie zauważyć spraw wiecznych, a głos szatana będzie nas tak zwodzić, iż przyjmujemy go za głos Boży. Trzeci sposób, w jaki możemy słyszeć głos Boży, to wezwania Ducha Świętego, który wywiera na nasze serca wpływ, objawiający się w naszych charakterach. Jeśli macie wątpliwości w jakiejś sprawie, musicie najpierw szukać rady w Piśmie Świętym” (*Testimonies*, t. V, s. 512).

Wprowadzenie do zbierania darów

Bezużyteczny sługa z przypowieści oddał z powrotem jeden talent Bogu. Był on świadomy Bożych zamiarów, ale stanowczo postanowił udaremnić Boży cel, oskarżając Go o to, że niesprawiedliwie postępuje żądając pomnożenia powierzonego mu talentu. Tego rodzaju narzekanie i szemranie cechuje liczną klasę bogatych ludzi, którzy twierdzą, że wierzą prawdzie. Jak niewierny sługa, boją się pomnażać talent, który Bóg im wypożyczył do szerzenia prawdy, dlatego zakopują go inwestując w ziemskie bogactwa, tak że nie mają już nic albo prawie nic, co mogliby zainwestować w sprawę Bożą. Z radością używajmy tego, co Pan nam powierzył, przynosząc dziesięciny i dary do Jego Kościoła.

Tekst biblijny i pieśni

I Mojż. 24,1-14

W objęcia Jezusowe

W ślad za Tobą, Zbawicielu

Pan wiedzie mnie

Pieśń 341

Pieśń 358

Pieśń 356

Opowiadanie dla dzieci: *Spójrzcie na lilie*

Pomoce

Lilia albo inny piękny kwiat

Nauka

Musimy być czujni, by dostrzec nauki płynące dla nas z przyrody. Bóg ma plan co do każdego z nas.

Przemawiając na pięknym zboczach góry, wznoszącej się nad brzegami Jeziora Galilejskiego, Jezus prosił zgromadzonych, by przyjrzeni się kwiatom, które rosły dookoła. Kwiaty nie pracują, ani nie martwią się, a jednak żyją i są tak pięknie przyozdobione. Mogą nam wiele powiedzieć, jeśli tylko poświęcimy czas, by tak, jak polecił nam Jezus, przyrzeć się im. Młody szlachcic siedział w więzieniu. Nie wiedział, czy kiedykolwiek odzyska wolność. Wydawało się, że wszystkie jego nadzieje i ambicje legły w gruzach. Był rozgoryczony. Dla zabicia czasu pisał na ścianie, a to, co pisał, było bardzo smutne. W jednym miejscu napisał wielkimi literami: „Wszystko już się wydarzyło”.

Jednak pewnego wiosennego dnia, gdy odbywał swój codzienny spacer na dziedzińcu, znajdującym się w pobliżu celi, zauważył maleńką roślinkę rosnącą wśród kamieni, którymi był wybrukowany dziedziniec. To było coś nowego. Zatrzymał się i zaczął się przyglądać roślinie. Następnego dnia znowu jej się przyjrzał i zauważył, że trochę urosła. Coś stało się z tym młodzieńcem — miał teraz coś, w czym mógł pokładać nadzieję, coś, na co mógł oczekiwać. Dzień po dniu obserwował rozwój rośliny. W końcu pojawił się pączek, który pewnego dnia otworzył się. Szlachcic zobaczył piękny, purpurowy kwiatek o płatkach usianych białymi kropkami ze srebrzystymi obrzeżami. Jakże szczęśliwy był ten więzień! Mówił o tym strażnikom, a oni zauważyli, jak bardzo się zmienił. Zwrócił swoje myśli do Boga. Być może Bóg miał co do niego plan, być może to nie była prawda, że „wszystko już się wydarzyło”. Obok słów wcześniej napisanych na ścianie dopisał słowa: „Być może...” Historia młodego szlachcica i jego zachwyty nad małym kwiatkiem dotarła do uszu królowej i z radością możemy wam powiedzieć, że użyła ona swego wpływu, by młodzieniec został wypuszczony z więzienia. Ludzie powiadają, że przesadził ten kwiatek z więziennego dziedzińca do swego ogrodu, aby przypominał mu przez całe życie, że Bóg ma plan co do każdego z nas. Uczmy się tego, co Bóg pragnie nas nauczyć przez przyrodę.

Plan kazania: *Boże kierownictwo*

A. WPROWADZENIE

1. *Każdego dnia tysiące samolotów uzbija się w niebo na całym świecie.*

- a) Każdy samolot jest prowadzony przez kontrolerów z naziemnej kontroli lotów. Pilot mówi im, gdzie chce poprowadzić swoją maszynę, a kontrolerzy lotów planują trasę przelotu. Gdy samolot podchodzi do lądowania, obniża lot i ląduje kierowany przez system naprowadzający, na którym polega pilot.
2. *W Starym Testamencie opisany jest człowiek, z którego możemy brać przykład polegania na Bożym kierownictwie.*
 - a) Izaak:
 - Był synem Abrahama i Sary. Urodził się jako obiecane dziecko, gdy jego rodzice byli już w podeszłym wieku.
 - Gdy Izaak wyrósł na młodzieńca, wciąż pozostawał pod opieką ojca. Abraham postanowił znaleźć mu żonę. Poszukiwanie żony dla Izaaka jest dobrym przykładem posłuszeństwa Bożemu kierownictwu. Przeanalizujmy kolejne kroki w Bożym prowadzeniu.

B. POSTANÓW IŚĆ ZA WOLĄ BOŻĄ

1. *Izaak był pewny, że Bóg wybierze dobrą żonę dla niego.*
 - a) Powinna podzielać jego wiarę i dążenia. Izaak wiedział, że małżeństwo będzie bardziej udane, jeśli jego żona będzie pochodziła z tego samego środowiska kulturowego.
 - b) Tak więc Abraham wysłał sługę do swoich krewnych w Mezopotamii, gdzie mógł znaleźć odpowiednią osobę. Izaak był gotów wypełnić wolę Pana.
2. *Jeśli chcesz przyjąć Boże kierownictwo, musisz być gotowy wykonać wolę Bożą.*
 - a) Nie możemy iść za wolą Bożą, jeśli nie postanowimy sobie, że będziemy czynić to, co podoba się Bogu. Jeśli nie chcesz poddać się woli Bożej, nie znajdziesz kierownictwa, którego szukasz.
 - b) Izaak wierzył, że Bóg pokieruje wyborem (I Mojż. 24,7).

C. KIERUJ SIĘ ROZSĄDKIEM

1. *Sługa Abrahama kierował się rozsądkiem szukając żony dla Izaaka.*
 - a) Na polecenie Abrahama wziął ze sobą dziesięć wielbłądów i różnego rodzaju dary, po czym wyruszył w drogę.
 - b) Dotarł do miasta Nachora pod wieczór, gdy kobiety przychodziły do studni. Sługa miał pewien plan (I Mojż. 24,12-14).
 - c) Wiedział, że Izaak potrzebował na żonę kobiety energicznej i uczynnej. Wybierając żonę dla Iza-

aka nie kierował się więc jedynie przypadkiem. Posłuszny woli Bożej nie omieszkał jednak kierować się rozumem.

2. *Bóg pragnie, by ludzie, poszukując woli Bożej, kierowali się rozumem.*
 - a) Niektórzy poszukując woli Bożej zdają się na przypadek. Postępują tak, jakby rzucali monetę i mówili: „Orzeł czy reszka?”
 - b) Inni oczekują jakiejś cudownej interwencji z nieba. Czekają, że sam Bóg się objawi, przemówi i powie im dokładnie to, co mają robić. Jeszcze inni kierują się uczuciami, sądząc, że to, co czują, jest wolą Bożą.
3. *Bóg pragnie, byś kierował się rozumem szukając Jego woli.*
 - a) Zbadaj w racjonalny sposób zarówno pozytywne, jak i negatywne strony sprawy. To pomoże ci uczynić zrozumiałym twoje myślenie.
 - b) Zastanów się wszechstronnie przed podjęciem decyzji. Bóg pragnie, byś robił dobry użytek z rozumu, który ci dał.

D. MÓDL SIĘ GORLIWIE W DANEJ SPRAWIE

1. *Sluga Izaaka modlił się o właściwą dziewczynę dla swojego pana (I Mojż. 24,12; PP, s. 127).*
 - a) Sluga wierzył w moc modlitwy. Gdy potrzebował światła od Pana, zwracał swoje oczy ku Niemu.
2. *Modlitwa jest najlepszym środkiem otrzymania Bożego prowadzenia.*
 - a) Jezus szukał woli Bożej i nieustannie się modlił.

E. OCZEKUJ PANA!

1. *Sluga Abrahama oczekiwał Pana (w. 1).*
 - a) Rebeka przyszła do studni, by zacerpnąć wody. Gdy to uczyniła, dała wodę studze Izaaka (w. 18).
 - b) Dała również wodę do picia jego ludziom i napiła jego wielbłądy (w. 19). Niewątpliwie była to natychmiastowa odpowiedź na prośbę sługi o znak od Pana. Sluga nie chciał jednak działać zbyt pochopnie.
 - c) Gdy Rebeka poszła nabrać wody, czekał na potwierdzenie od Boga.

F. PODSUMOWANIE

1. Czy sami kierujecie swoim życiem?
2. To może was doprowadzić do frustracji, a nawet spowodować na was nieszczęście, ponieważ nie wiecie, dokąd zmierzacie. To jedynie wie Bóg! (Jer. 29,11).
3. Nastawcie swoje umysły tak, by kroczyć zgodnie z wolą Bożą, objawioną w Słowie Bożym, działaniu opatrności i w was za pośrednictwem Ducha Świętego.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Czwarty
sobota
lutego

Temat nabożeństwa: *Oddanie samych siebie w służbie*

Ciągle, pełne samozaparcia czynienie dobra jest Bożym lekarstwem na grzech egoizmu i chciwości. Nie należy do siebie samych, zostaliśmy kupieni za wielką cenę.

Motto dnia

„Istotę życia stanowi rozdawanie, wobec czego zachowane będzie życie tylko takich ludzi, którzy poświęcają się w służbie Boga i ludzi. Ten, kto w imię Chrystusa poświęca swe życie, odzyska je w wieczności” (*ŻJ*, s. 489).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Jeśli plan systematycznej ofiarności byłby przyjęty przez wszystkich i w pełni realizowany, zapas byłby zawsze w skarbnicy. Środki napływałyby ciągłym strumieniem z obfitego źródła dobroczynności. Dawanie jest częścią ewangelicznej religii. Czyżby rozmyślanie nad nieskończoną ceną zapłaconą za nasze odkupienie nie uświadamiało nam dobitnie uroczystego zobowiązania, by poświęcić wszystkie nasze siły pracy dla Mistrza?” (*Testimonies*, t. III, s. 389-390).

Tekst biblijny i pieśni

Rzym. 12,1-9

To, co najlepsze

Idźmy naprzód z Jezusem

Pieśń 598

Pieśń 423

Opowiadanie dla dzieci: *Ujrzyć króla*

Pomoce

Korona z papieru pomalowana na złoty kolor.

Ilustracja przedstawiająca króla lub królową.

Nauka

„Króla w jego piękności ujrzą twoje oczy, będą patrzeć na rozległy kraj” (Izaj. 33,17).

Jakaż gorączka ogarnęła nasze małe miasteczko! Król wraz z królową mieli jechać w swoim pięknym powozie miejską promenadą.

Budynki umyto i odmalowano. Żywopłoty wzdłuż promienady przycięto i zasadzono kwiatki na rabatkach. Wszystko było uporządkowane i wysprzątane na to wielkie wydarzenie.

Wreszcie nadszedł ten dzień. Nasza rodzina, podobnie jak inne, udała się na promenadę dużo wcześniej niż spodziewano się pary królewskiej, aby znaleźć miejsce, z któ-

rego dobrze można byłoby się przyjrzeć przejeżdżającym monarchom. Powiewały flagi, a wszyscy byli przejęci radośnym oczekiwaniem. Dokładnie w oznaczonym czasie powóz pojawił się, a my patrzyliśmy z największą uwagą, by dostrzec królewską rodzinę, którą widywaliśmy tylko na fotografiach w gazetach. Tak, to byli oni! Widzieliśmy ich z bliska zaledwie przez kilka sekund. Jakże emocjonujące było ujrzeć tych, o których czytaliśmy, słyszeliśmy, i których widzieliśmy tylko na ilustracjach. Tak, zobaczyliśmy króla.

Pewnego dnia ujrzemy o wiele większego króla, Króla królów, Majestat Niebios. O, jakże przejęci będziemy Jego widokiem. Będziemy Go widzieć nie przez kilka sekund, ale codziennie, zawsze, i to nie w ziemskiej chwale, ale „w jego piękności” — piękności, której nikt na ziemi nie może sobie nawet wyobrazić.

Pragnę ujrzeć Króla, a ty? Jezus obiecał przygotować dla nas miejsce, jeśli będziemy kroczyć za Nim w naszym życiu.

Plan kazania: *Oddaj samego siebie w służbie*

A. WPROWADZENIE

1. *Gdy dochodzimy do dwunastego rozdziału Listu do Rzymian, zbliżamy się do kulminacyjnego punktu tego wspaniałego listu.*

a) Gdy Paweł mówi: „tedy” (Rzym. 12,1; „zatem” — BT), nawiązuje do wcześniejszych jedenastu rozdziałów swego listu, gdzie podkreśla systematyczną teologię, w której przedstawia wszystkie podstawowe fakty, dotyczące więzi człowieka z Bogiem z doktrynalnego punktu widzenia.

2. *Gdy Paweł mówi: „Wzywam was (...), bracia, (...) abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą”, zwraca się ku praktycznej stronie religii, prawdziwej próbie prawowierności człowieka.*

a) Nie to, co człowiek mówi, ale to, co czyni, dowodzi szczerości jego wiary.

b) Jezus powiedział: „Po owocach poznacie ich”.

B. JAKIE SĄ TWOJE DOKTRYNY?

1. *Paweł zaczął List do Rzymian od wyraźnego przedstawienia w pierwszych trzech rozdziałach upadłego stanu człowieka.*

a) W rozdziale trzecim udowadnia, że żaden człowiek nie ma wyższości nad innymi, gdyż „wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej” (w. 23).

2. *Rozdziały od czwartego do ósmego dotyczą wiary.*

a) Ludzie zawsze dostępowali zbawienia z wiary, także w czasach starotestamentowych — to na podstawie wiary Bóg uznał Abrahama za sprawiedliwego.

- b) W rozdziale piątym wymienione są chwalebne rezultaty wiary, a w rozdziale szóstym Paweł przedstawił zobowiązania spoczywające na człowieku usprawiedliwionym z wiary, podsumowując ponadczasowym stwierdzeniem, że „zapłatą za grzech jest śmierć, lecz darem łaski Bożej jest żywot wieczny w Chrystusie Jezusie, Panu naszym” (w. 23).
- c) W rozdziale siódmym przedstawiono walkę między starym a nowym człowiekiem, jaka toczy się w życiu wierzącego, natomiast w rozdziale ósmym Paweł ukazuje zwycięstwo, jakie odnoszą ci, którzy są w Chrystusie, oraz bezpieczeństwo, jakiego doświadczają dzięki Jego nieustannej obecności i niezawodnej mocy.
- d) Paweł podsumowuje rozdział ósmy wspaniałym stwierdzeniem, że nic nie może „odłączyć nas od miłości Bożej, która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym” (w. 39).
3. *Rozdziały od dziewiątego do jedenastego poświęcone są narodowi izraelskiemu i w pewnym sensie są przejściem z części doktrynalnej listu do części praktycznej.*
- a) Powinniśmy jednak zauważyć, że Bóg miłuje Izraelitów i jest gotów przyjąć ich do siebie, gdy przyjdą do Jezusa Chrystusa po zbawienie.

C. JAKIE JEST TWOJE POŚWIĘCENIE?

1. *Zwróć uwagę na wyrażenie „ofiara żywa”, którego Paweł używa, by przedstawić swoją koncepcję poświęcenia.*
- a) Ludzie, do których pisał
- Judeochrześcijanie, którzy przyjęli Chrystusa w dniu Pięćdziesiątnicy prawdopodobnie stanowili większą część tej grupy — tkwili oni w Pismach Starego Testamentu.
 - Rozumieli system ofiarniczy, w którym zwierzęta były zabijane jako ofiary za grzech.
 - Paweł sugeruje, że chrześcijanin nie przynosi martwej ofiary do ołtarza, ale raczej oddaje siebie Bogu jako „żywą” ofiarę.
2. *Większość ludzi nie lubi słowa „ofiar”.*
- a) Kojarzą je z ascezą, negacją życia i zawężonym sposobem myślenia.
- Paweł jednak umieścił słowo *żywa* przed słowem *ofiara* i w ten sposób usunął znamię żydowskiego prawa oraz wprowadził znaczącą innowację.
 - Niektórzy tłumaczą to: „Oddajcie ciała do dyspozycji Bogu jako żywą ofiarę”.

- Chrześcijańska wiara nie uczy poniżania ani umartwiania ciała. Ciało ma być raczej oddane Bogu na służbę.
- b) Jedynie Bóg wie najlepiej, jak wykorzystać nas dla Jego chwały i dla naszego największego dobra.

D. JAKA JEST TWOJA POBOŻNOŚĆ?

1. *W rzeczywistości nasze poświęcenie Bogu nie będzie większe niż nasza miłość do Niego.*
 - a) Bez względu na to, czy tego chcemy, usilnie się o to staramy, czy też zdajemy sobie z tego sprawę, Bóg kocha nas.
 - Nawet gdy poświęcamy nasze umysły, serca i ciała egoistycznym dążeniom, On wciąż bardzo się o nas troszczy i sprawia, że Jego słońce świeci na sprawiedliwych i niesprawiedliwych.
 - Gdy nie chcemy kochać Boga, okazujemy tchórzliwość i egoizm.
 - Nie ma większej hańby niż odrzucenie miłości Tego, kto nas tak bardzo kocha.
 - b) *Szafarstwo to coś więcej niż dawanie pieniędzy.*
 - a) Obejmuje właściwą postawę wobec środków materialnych i dawanie właściwego działu Bogu.
 - b) Można dawać bez miłości, ale nie można miłować bez dawania.
 3. *Gdy Paweł mówi, że składanie siebie Bogu jest naszą „rozumną” (BG, BT) służbą, posługuje się słowem, które lepiej można przetłumaczyć jako „duchową” (BW).*
 - a) Służenie Bogu jest rozumne i racjonalne, ale Paweł miał na myśli coś więcej.
 - Służymy Bogu, ponieważ nasz duch jest w zgodzie z Jego Duchem.
 - Jak Duch Boży świadczy wspólnie z naszym duchem, że jesteśmy dziećmi Bożymi (Rzym. 8,16), tak nasz duch świadczy przez naszą pobożność i poświęcenie, że zostaliśmy przemienieni wewnętrznie przez Ducha Świętego.

E. PODSUMOWANIE

1. Dzieło Pańskie i wylanie Ducha Świętego czekają na dwie rzeczy: ludzi i pieniądze.
 - a) Aby wykonać dzieło Pańskie, potrzeba kogoś, kto pójdzie i kogoś, kto „trzyma linę”, gdy inni służą.
 - b) Wszystko to jednak zależy od naszych poglądów na temat Chrystusa, grzechu, zbawienia i, w konsekwencji, służby.
 - c) Pamiętaj: „Poddanie samego siebie jest kluczowym zagadnieniem w Jego nauczaniu” (*Review and Herald*, 12 I 1905).

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Pierwszy
sobota
marca

Temat nabożeństwa: *Wrogowie rodziny*

„Moje siostry, [przemówienie skierowane do matek] nie zaniebujcie tych kilku rzeczy, które Pan wam powierzył do wykonania. Niech wasze czyny każdego dnia będą takie, byście w dniu ostatecznego rozliczenia nie musiały się wstydzić zapisów dokonanych przez aniołów” (*Testimonies*, t. II, s. 366).

Motto dnia

„Rozwiązywanie trudności w rodzinie jest trudną sprawą, nawet jeśli mąż i żona uzgodnili ze sobą uczciwie swoje obowiązki, ale nie poddali swych serc Bogu. W jaki sposób żona i mąż mogą podzielać zainteresowanie życiem domowym i zachowywać wzajemną miłość i więź? Powinni jednakowo interesować się wszystkim, co składa się na życie w rodzinie” (*Adventist Home*, s. 119).

Wprowadzenie do zbierania darów

„To, co zostało według Pisma Świętego określone jako należące do Pana, jest przeznaczone na głoszenie ewangelii i nie należy do nas. Świątokradztwem jest, gdy człowiek bierze środki ze skarbicy Bożej, by służyły jemu lub komukolwiek w świeckich interesach. Niektórzy popełniają błąd zabierając z ołtarza Bożego to, co zostało w szczególny sposób poświęcone Panu. Wszyscy powinni widzieć tę sprawę we właściwym świetle. Niechaj nikt, gdy znajdzie się w trudnej sytuacji, nie odważy się brać pieniędzy poświęconych na cele religijne i używać ich na swoją korzyść, uciszając sumienie tym, że odda w przyszłości. Lepiej ograniczyć wydatki stosownie do dochodów, zmniejszyć potrzeby i żyć na miarę stanu posiadania niż używać pieniędzy Pańskich do świeckich celów” (*Christian Service*, s. 79).

Tekst biblijny i pieśń

Efez. 5,1 — 6,4

Za rękę bierz mnie, Panie

W Bogu ufność mam

Pieśń 350

Pieśń 399

Opowiadanie dla dzieci:

Człowiek, który zapomniał patrzeć w górę

Pomoce

Jutowy worek i kilka kolb kukurydzy (pełnych)

Nauka

Mamy pamiętać, że Bóg zawsze patrzy na nas

Tego roku pewien rolnik miał bardzo marne plony, a pole jego sąsiada obrodziło bardzo dobrze. Pewnej ciemnej nocy wraz z synem wzięli worki i udali się na pole sąsiada mając zamiar „pożyczyć” sobie kilka worków kukurydzy. Gdy dotarli do pola, rozejrzeli się w prawo, w lewo, popatrzyli przed siebie i obejrżeli do tyłu, a potem zaczęli ładować kukurydzą sąsiada do worka.

— Tato, zapomniałeś o czymś — powiedział w pewnej chwili chłopiec.

— O czym to zapomniałem? — zapytał ojciec.

— Popatrzyłeś dookoła: w prawo, w lewo, za siebie i przed siebie, ale nie popatrzyłeś w górę.

Chłopiec miał rację! Ojciec nie popatrzył tam, gdzie powinien skierować swój wzrok. Gdyby popatrzył przez rozgwieżdżone niebo na miejsce, gdzie mieszka Bóg, nie uległby pokusie przywłaszczenia sobie kukurydzy sąsiada.

Dobłą rzeczą jest pamiętać zawsze, że nawet wtedy, gdy nie widzą nas rodzice, nauczyciele, bracia, siostry i inni ludzie, Bóg zawsze nas widzi. Nie możemy nic zachować przed Nim w tajemnicy. Pamiętajmy, że cokolwiek czynimy, jest odkryte przed Nim, a wszystko, co mówimy, On słyszy i pamięta. Pewnego dnia, gdy będzie rozdawana nagroda, to, co robimy i mówimy, może być przyczyną naszego rozczarowania, albo radości i szczęścia.

Plan kazania: *Wrogowie rodziny*

A. WPROWADZENIE

- Jak postępują mądrzy mężczyźni i kobiety? Postępują z miłością, jak Chrystus nas tego nauczył (Efez. 5,1.2).*
 - To jest wzniosłe powołanie, ale tego właśnie Pan oczekuje od swego ludu.
 - Gdy upadamy, On nadal pragnie dla nas działać, umie przebaczyć. Bóg jednak wiele od nas oczekuje. Pragnie, byśmy dorośli do wymiarów pełni Chrystusowej.
- Może to brzmieć tak, jak gdyby to było jedynie napominanie odnoszące się do naszego osobistego chrześcijańskiego życia, ale zwróć uwagę, że cały ten fragment jest związany z zagadnieniem rodziny (Efez. 5,22 — 6,4).*
- Prawdziwymi wrogami rodziny są zagrożenia, płynące z naszego nieposłuszeństwa Słowu Bożemu.*

B. WRÓG PIERWSZY — POBŁAŻLIWOŚĆ (Efez. 5,3-12)

- Pierwszym wrogiem, który niszczy rodzinę, jest pobłażliwa postawa wyrażana popularnym powiedzeniem: „Wszystko mi wolno”.*

2. *Dzieci muszą być uczone dyscypliny i radości płynącej z posłuszeństwa Bogu.*
 - a) Nie wolno nam robić wszystkiego, na co nam przyjdzie ochota.
 - b) Życie jest pełne trudnych wyborów. Decyzje, jakie podejmujecie dzisiaj, wpływają na te, jakie będziecie musieli podjąć jutro.

C. WRÓG DRUGI — PIJAŃSTWO (Efez. 5,18)

1. *To ostrzeżenie obejmuje nie tylko wino, ale wszystkie napoje alkoholowe i narkotyki, które wpływają na stan umysłu i emocje, czyniąc nas bezbronnymi wobec pokus i zła.*
2. *Alkohol jest najgorszym w swych skutkach i zasięgu czynnikiem uzależniającym ludzi w naszych czasach. Dorośli wolą mówić o problemie narkomanii wśród młodzieży, bo nie chcą się przyznać, że wielu z nich ma podobne problemy z alkoholem.*
3. *Logiczny chrześcijański styl życia rodziców oraz prawdziwa dyscyplina połączona z miłością mogą uchronić rodzinę przed tym niebezpieczeństwem.*

D. WRÓG TRZECI — EGOIZM (Efez. 5,21.22.25.28.29)

1. *Kazanie na podstawie tych tekstów jest bardzo trudne.*
 - a) Mężczyźni zgadzają się z tym, że żony powinny szanować ich i podporządkować się ich kierownictwu.
 - b) Kobiety podkreślają lub zgadzają się z tą częścią, w której jest mowa o tym, że mężowie powinni miłować żony, tak samo jak Chrystus miłuje Kościół.
 - c) Powodem odbierania w taki sposób tego poselstwa jest egoizm. Każdy myśli najpierw o sobie, a potem dopiero o innych, nawet o najbliższych osobach.
 - d) Musimy przyjąć wszystkie zalecenia apostoła jednocześnie. W wierszu dwudziestym pierwszym Paweł pokazał, że poddanie się w małżeństwie powinno być obopólne: nie tylko żony wobec męża, ale i męża wobec żony.
2. *W chrześcijańskim domu żona i dzieci muszą być chętne podporządkować się kierownictwu męża i ojca.*
 - a) Musi on cieszyć się szacunkiem u rodziny, a nie być narażonym na wyśmiewanie, jeśli ma być przywódcą rodziny, który osiąga sukces.
 - Dobrzy przywódcy dzielą się władzą z podwładnymi i respektują podejmowane przez nich decyzje.
 - Dobrzy przywódcy chętnie kierują innymi i przyjmują na siebie odpowiedzialność za określenie wizji celów, do jakich grupa powinna dążyć.

- b) Chrześcijańscy mężowie proszą Boga, by uczynił ich dobrymi przywódcami.
- W chrześcijańskim domu żona i matka ma być otaczana miłością, nie przypadkowo, od czasu do czasu, ale stałą, czułą troską.
 - Mąż ma miłować swoją żonę niesamolubną, pełną poświęcenia miłością, podobną do tej miłości, jaką żywi Jezus do swojego Kościoła.
 - Małżeństwo jest połączeniem życia męża i żony, którzy się zobowiązują kochać się nawzajem i szanować. Egoizm jest wrogiem małżeństwa.
 - Myślenie o sobie nawzajem i czynienie miłych rzeczy to sposób, w jaki można pokonać tego wroga!

E. WRÓG CZWARTY — BRAK ROZWAGI (Efez. 6,4)

1. *Ojcowie powinni pamiętać, że nie wolno im prowokować dzieci do gniewu.*
 - a) Oczywiście, oznacza to, że karanie musi być sprawiedliwe i rozsądne. Znaczy to jednak również, że ojcowie powinni spędzać czas ze swoimi dziećmi i cieszyć się z ich towarzystwa.
 - b) *Ilustracja.* Pewien mężczyzna powiedział kiedyś pastorowi: „Mój ojciec był znakomitym cieślą, ale nigdy nie pokazał mi, jak można zrobić jakąkolwiek rzecz. Mógł mnie tak wiele nauczyć, tak bardzo mi pomóc, ale nigdy mnie nie zauważał”.

F. WRÓG PIĄTY — IGNOROWANIE BOGA (Efez. 6,4)

1. *Największą siłą rodziny jest poznanie Pana. Izraelscy ojcowie mieli zadbać o to, by nauczyć dzieci historii swego ludu, a zwłaszcza tego, jak Pan wyprowadził ich przodków z niewoli (V Mojż. 6,1-9).*
2. *Paweł przypomniał nam, że dzieci muszą być „nawominane i wychowywane w karności, dla Pana”. Jeśli nie będą uczone, staną się ignorantami. Będzie tak nie dlatego, że dzieci są tępe i odporne, ale dlatego, że rodzice zaniedbali obowiązków nauczania ich. Gdy dzieci są duchowymi analfabetami, wina za to nie spada na szkołę ani na zbór, lecz na rodziców, których obowiązkiem jest ich duchowe kształcenie.*
3. *Nikt nie może pouczać dziecka w sprawach Bożych, jeśli sam nie ma w nich doświadczenia.*

G. PODSUMOWANIE

1. Strzeżcie się wrogów, którzy mogą zniszczyć waszą rodzinę.
2. Proście Boga o pomoc, by ustrzegł was przed nimi.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Drugi
sabat
marca

Temat nabożeństwa: *Modlitwa*

Bezpiecznie postępujemy jedynie wtedy, gdy codziennie płyną do Boga nasze modlitwy, wznoszone ze szczerego serca. „Musimy być pilnymi w modlitwie oraz gorliwymi, prostolinijnymi i oddanymi w służbie Bożej” (*C SW*, s. 73).

Motto dnia

„Jezus, jako Syn Człowieczy, modlił się do Ojca, przez co pokazał, że ludzka natura wymaga wszelkiej pomocy Bożej, jaką człowiek może otrzymać, aby mógł być gotowy do pełnienia swych obowiązków i wytrwania w utrapieniach. Jako Księżę życia, ma moc wyjednać łaskę Bożą dla swego ludu. Zbawiciel, ten sam, który modlił się za ludźmi nie odczuwającymi potrzeby modlitwy, i płakał za tymi, którzy nie odczuwali potrzeby wylewania łez, teraz jest przed tronem, by przyjmować i przedstawiać swemu Ojcu prośby tych, za których modlił się będąc na ziemi. Mamy brać przykład z Chrystusa. Modlitwa jest konieczna w naszej pracy ratowania dusz. Jedynie Bóg może pomnożyć zasiane przez nas ziarno” (*Testimonies*, t. IV, s. 528.529).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Za pośrednictwem łańcucha okoliczności, które będą apelować do złożenia darów, Pan użyje człowieka najlepszymi środkami do tego, by z pietyzmem rozwijał swą ofiarność i uczy go regularnie okazywać pomoc ubogim oraz łożyć na rozwój dzieła Bożego. Posyła ubogich jako swoich reprezentantów. Przez ich potrzeby ginący świat domaga się od nas talentów w postaci środków materialnych i wsparcia wpływu służącego głoszeniu prawdy, której ludzie rozpaczliwie potrzebują. Gdy odpowiadamy na te wezwania pracując i czyniąc dobro, stajemy się podobni do Tego, który dla nas stał się ubogi. Dzięki ofiarności błogosławimy innych, i w ten sposób gromadzimy sobie prawdziwe bogactwo” (*Testimonies*, t. III, s. 383).

Tekst biblijny i pieśni

Jak. 5,13-18

Ocknij się

Wielu troski gniotą

Potrzebuję Cię

Pieśń 531

Pieśń 542

Pieśń 325

Opowiadanie dla dzieci: *Echo*

Pomoce

Ilustracje do opowiadania.

Nauka

Bóg powołuje cię, byś przemawiał w Jego imieniu.

Na pewno pamiętacie historię Samuela, gdy usługiwał kapłanowi Heliemu, i to, że Bóg wezwał go pewnej nocy. Z początku młody Samuel nie rozpoznał głosu swojego niebiańskiego Mistrza. Myślał, że woła go jego przełożony i pobiegł do niego. Powtórzyło się to trzy razy. Wreszcie Heli zrozumiał, że to Bóg woła Samuela. Kazał mu wrócić do łóżka i powiedział, że jeśli usłyszysz ten głos, niech odpowie: „Mów, Panie, twój sługa słucha”.

Samuel wrócił do łóżka, tak jak kazał mu Heli, ale gdy tylko zdążył zasnąć, głos obudził go znowu. Tym razem chłopiec odpowiedział tak, jak mu Heli kazał: „Mów, sługa twój słucha”.

To był pierwszy raz, kiedy Samuel otrzymał poselstwo do przekazania — pierwszy raz znalazł się również w roli proroka. Potem wiele razy otrzymywał poselstwo, by przekazać je innym, i zawsze uważnie słuchał. Nauczył się jak echo przekazywać to, co Bóg do niego powiedział.

A ty? Być może nie jesteś powołany do przekazywania poselstw i prorocत्व, ale Bóg powołuje cię, byś przemawiał w Jego imieniu. Słuchaj Bożego powołania i odpowiedz na nie chętnie.

Plan kazania: *Obfita nagroda za modlitwę*

A. WPROWADZENIE

1. *Pismo Święte świadczy, że ci, którzy modlą się regularnie, doświadczają obfitych duchowych błogosławieństw w życiu duchowym i doczesnym.*
2. *Pismo Święte i doświadczenie współczesnych chrześcijan świadczą o tym, że ludzie, którzy służą Bogu w szczególny sposób, to ci, którzy gorliwie i szczerze modlą się.*
3. *Przyjrzymy się dzisiaj obfitym błogosławieństwom, jakie spływają na tych, którzy wyrażają swą wiarę w Boga poważnie traktując modlitwę.*

B. ŻYWA ŚWIADOMOŚĆ BLISKOŚCI BOGA

1. *Gdy wdzięczne i pokorne dziecko Boże pragnie przyjść do sali tronowej niebiańskiego Ojca, jednym z błogosławieństw, jakie otrzymuje, jest żywa świadomość bliskości Boga. „Zbliźcie się do Boga, a zbliży się do was” (Jak. 4,8).*

2. Doświadczenie bliskości Boga może być przerażające dla kogoś, kto nie przeżył prawdziwej skruchy, szczerego wyznania grzechów i radości z oczyszczenia ze skażenia grzechem (Izaj. rozdz. 6; Luk. 5,8-10).
3. Doświadczenie bliskości Boga może być źródłem otuchy (Ps. 23,4). Pocieszenie to daje siłę i pomoc w trudnych chwilach.
4. Doświadczenie obecności Boga może być pasjonujące (Filip. 4,13). Gdy ktoś ma pewność bliskości Boga, może zachować odwagę i radość pomimo życiowych kryzysów.

C. ŻYWE DOŚWIADCZENIE WIELKOŚCI BOGA

1. Jezus uczył swych uczniów, by przychodzili do Boga nie tylko jako do swego Stwórcy, ale także jako do Ojca, który jest w niebie (Mat. 6,9).
2. Chociaż Bóg jest w niebie, jest także Ojcem, z którym możemy rozmawiać w osobistej modlitwie (w. 6).
 - a) To w modlitwie Ojciec komunikuje swą bliskość i wielkość tym, którzy spoglądają na Niego w wierze i zaufaniu.

D. OŚWIECAJĄCE DOŚWIADCZENIE MĄDROŚCI BOŻEJ (Jak. 1,5-8)

1. W całym Piśmie Świętym i w doświadczeniu wielkich świętych mamy liczne świadectwa tego, że modląc się ludzie wyrabiali sobie nowy pogląd na pewne sprawy, co pozwoliło im radzić sobie z trudami życia.
2. Wielokrotnie Bóg przywoływał na pamięć swoim zniechęconym dzieciom dobroć, jaką okazał im w przeszłości, aby zachęcić ich i pomóc im znieść trudności, przez jakie przechodzili.

E. UZDOLNIAJĄCE DOŚWIADCZENIE BOŻEJ SIŁY

1. Powinniśmy odnowić swoje siły (Izaj. 40,29-31).
 - a) Czas spędzony w obecności Bożej, w harmonii z Nim, rozmowa z Bogiem, napełnia dziecko Boże siłą pochodzącą z nieba.
 - b) Apostoł Paweł modlił się za wierzących w Efezie, aby zostali przez moc Ducha Świętego utwierdzeni w wewnętrznym człowieku i aby mogli zostać wypełnieni pełnią Bożą (Efez. 3,16.19).
 - c) Zachęcał ich, by ufali Bogu i polegali na Nim, gdyż On działa w nich i uczyni więcej niż potrafia prosić czy nawet pomyśleć (w. 20.21).

F. DOŚWIADCZENIE OCZYSZCZENIA DZIĘKI BOŻEMU PRZEBACZENIU (I Jana 1,6.7)

1. *Bóg pragnie przebaczyć swoim grzesznym dzieciom.*
 - a) On pragnie nas oczyścić i uczynić białymi jak śnieg. Nasz niebiański Ojciec nie chce, byśmy byli winni i obciążeni grzechem.
 - b) On pragnie, byśmy porzucili te drogi i postawy, które są destrukcyjne i przyszli do Niego po przebaczenie i oczyszczenie.
 - c) Pismo Święte świadczy, że nasz Bóg jest Bogiem przebacającym, przebacza zupełnie, za darmo i na zawsze swoim dzieciom, gdy wyznają swe grzechy i odwracają się od nich.
 - d) Modlitwa jest Bożym darem, dzięki któremu możemy znaleźć się w obecności Boga, otrzymać Jego przebaczenie i doświadczyć oczyszczenia oraz radości z odbudowanej więzi z Bogiem.

G. PODSUMOWANIE

1. Nie okradaj siebie przez zaniedbywanie modlitwy. Nawet jeśli nie czujesz ochoty, by się modlić, jest wiele powodów do regularnej modlitwy.
 - a) Modlitwa nie służy temu, byś „przekonał” Boga o czymś. Modlitwa nie jest magiczną formułą, dzięki której coś się dzieje automatycznie. Modlitwa jest doświadczeniem, dzięki któremu zachodzi duchowa, wewnętrzna zmiana w modlącym się człowieku.
 - b) Dlatego też polecono nam: „Zawsze się radujcie. Bez przestanku się módlcie. Za wszystko dziękujcie; taka jest bowiem wola Boża w Chrystusie Jezusie względem was” (I Tes. 5,16-18).

Notatki

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Trzeci
sabaty
marca

Temat nabożeństwa: *Grzech może być przebaczony*

Jezus uczy, że możemy otrzymać od Boga przebaczenie grzechów jedynie wtedy, gdy sami przebaczymy innym. Dopóki działa szatan, dopóty będziemy musieli pokonywać własne „ja” i walczyć z grzechami, które nas osaczają.

Motto dnia

„Nie powinniśmy nigdy myśleć, że mamy prawo nie odpuścić innym, gdy nie przyznają się do wyrządzonej nam krzywdy. Powinni wprawdzie upokorzyć się przez skruchę i wyznanie, ale i my powinniśmy mieć litość nad tymi, którzy zgrzeszyli przeciwko nam, bez względu na to, czy wyznali swe przestępstwo, czy nie. Nawet, gdyby nas bardzo obrazili, nie powinniśmy żywić w sobie żadnego uczucia smutku lub litować się nad sobą, ale wszystkim, którzy przeciwko nam grzeszą, tak odpuścić, jak byśmy chcieli, aby nam Bóg odpuścił winy popełnione względem Niego. (...) Odpuszczenie Boże nie jest tylko aktem prawnym, przez który uznaje On nas za wolnych od potępienia: Bóg nie tylko odpuszcza grzech, ale też uwalnia nas od niego. Wielka zbawienna miłość przemienia serce” (*Nauki z Góry Błogosławienia*, s. 108).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Bóg poddaje próbie każdą duszę, która wyznaje, że wierzy w Niego. Wszystkim powierzone zostały talenty. Pan dał ludziom swoje dobra, którymi mają obracać. Uczynił ich swoimi szafarzami i dał im pieniądze, domy oraz ziemię. Wszystko to ma być uważane za majątek Pański i używane do rozwoju Jego dzieła, budowania Jego królestwa w świecie. Obracając dobrami Pańskimi mamy szukać Jego mądrości, abyśmy nie używali tego, co nam powierzył, dla własnej chwały albo pobbłaszania niskim skłonnościami. Różna jest ilość powierzonych dóbr, ale ci, którzy posiadają najmniejsze dary nie powinni sądzić, że ich talent jest tak mały, iż nie muszą nic z nim czynić” (*Testimonies*, t. IX, s. 245.246).

Tekst biblijny i pieśni

Jan 8, 1-11

O, Panie, na Twój głos Pieśń 269
Skąło wieczna Pieśń 250

Opowiadanie dla dzieci:

Gdy sędziwa Natalia była szczęśliwa

Pomoce

Brak

Nauka

Zawsze powinniśmy być zadowoleni z tego, co Bóg nam dał, i mieć serce pełne wdzięczności. „Albowiem niczego na świat nie przynieśliśmy, dlatego też niczego wynieść nie możemy” (I Tym. 6,7).

Jej dom był niewiele większy od kurnika. Nie miała też zbyt wiele pieniędzy — kilka złotych tygodniowo, które zarabiała sprzedając skarpetki i inne rzeczy zrobione na drutach. Nie miała nikogo, kto by się o nią troszczył, gdyż jej rodzina i krewni umarli. Nie widziała dobrze, ponieważ jedno oko miała zupełnie niesprawne. Chodzić też nie mogła, bo miała stawy zniekształcone reumatyzmem. Stara Natalia jednak zawsze śpiewała — śpiewała pieśni o nowej ziemi, o Zbawicielu, o przyrodzie.

„To stara Natalia znowu śpiewa” — mówili sąsiedzi. „Nie wiadomo, jaki powód ma ta biedna kobieta, żeby tak śpiewać, ale zawsze śpiewa te swoje pieśni”.

Pewnego dnia jeden z sąsiadów zatrzymał się przed jej domem.

„Znowu śpiewasz, Natalio?” — krzyknął jej do ucha, gdy zwróciła się w jego stronę z małego ogródka, w którym właśnie wrywała chwasty.

„Tak” — powiedziała. „Lubię śpiewać, chociaż nie mam ładnego głosu”.

„Dlaczego jesteś taka szczęśliwa, Natalio?” — spytał sąsiad.

„No cóż, myślę, że jestem szczęśliwa, bo nie mam rodziny, która by mnie denerwowała, nie mam pieniędzy, o które musiałabym się martwić, a Bóg jest wszystkim dla mnie”.

„Ale przypuśćmy, że mróz zniszczyłby twoje drzewa owocowe, to, co wtedy, Natalio? Co byś wtedy zrobiła?”

„Chyba nic” — odpowiedziała. „Wiem tylko tyle, że Bóg się mną opiekuje. Nic dobrego nie wynika z przypuszczania, że mogłoby mnie spotkać coś złego. Wiem, że Bóg się o mnie troszczy”.

Natalia nauczyła się być szczęśliwa i zadowolona z tego, co ma.

Plan kazania: *Co myślisz o grzechu?*

A. WPROWADZENIE

1. Ilustracja. *Znany psychiatra, Karl Menninger, napisał wiele lat temu książkę zatytułowaną: Co się stało z grzechem? Kiedy Menninger mówi, że słowo „grzech” właściwie zniknęło ze słownictwa, jego słowa brzmią jak słowa kaznodziei. Dzisiaj grzech nazywa się „zbrodnią” albo „chorobą”. Menninger stwierdził, że należy przywrócić pierwotne pojęcie grzechu i związanej z nim odpowiedzialności, winy i kary.*
2. *Jezus wiele mówił o grzechu.*

3. *Być może nasze społeczeństwo skorzystałoby, gdyby na podstawie życia i nauczania Jezusa na nowo odkryło prawdę o tym, czym jest grzech. Przykład tego mamy w spotkaniu Jezusa z grzeszną kobietą.*
4. *Niektórzy uczeni w Piśmie i faryzeusze mieli zamiar ukamienować grzesznicę. Wcześniej jednak Jezus powstrzymał ich i zaczął pisać na piasku. Słowa i zachowanie Jezusa przekonały oskarżycieli, że nie mają racji, więc odeszli. „A Jezus podniósłszy się i nie widząc nikogo, tylko kobietę, rzekł jej: Kobieto! Gdzież są ci, co cię oskarżali? Nikt cię nie potępił? A ona odpowiedziała: Nikt, Panie! Wtedy rzekł Jezus: I Ja cię nie potępiam. Idź i odtąd już nie grzesz” (Jan 8,10.11). Czego możemy się nauczyć o grzechu na podstawie tego epizodu?*

B. GRZECH JEST POWSZECHNYM PROBLEMEM

„Kto z was jest bez grzechu, niech pierwszy rzuci na nią kamieniem” (w. 7).

- a) Kobieta ta popełniła grzech, a nawet więcej, wciąż gnęła do grzechu mężczyznę.
 - b) Uczeni w Piśmie i faryzeusze przyłapali ją na cudzołóstwie. Nikt nie mógł powiedzieć, że ta kobieta nie jest grzesznicą.
 - c) W świecie wielu jest ludzi winnych takich grzechów, grzechów ciała.
 - d) Morderstwo, cudzołóstwo, kradzież i inne zmysłowe grzechy występują powszechnie, ale tego rodzaju grzesznicy nie są jedynymi grzesznikami.
2. *Inni ludzie są winni grzechów ducha czy temperamentu.*
- a) Uczeni w Piśmie i faryzeusze nie popełniali być może cudzołóstwa, ale także byli grzesznikami.
 - b) Byli winni grzechu obłudy.
 - c) W świecie pełno jest ludzi, których grzechy przejawiają się w ich usposobieniu. Jeśli nie jesteśmy ostrożni, możemy przeoczyć te grzechy i uznać, że problem grzechu sprowadza się do grzechów ciała.
3. *Jezus uczył, że grzech jest problemem wszystkich ludzi, a wyraża się na wiele sposobów.*

C. GRZECH ZASŁUGUJE NA POTĘPIENIE

1. *Jezus potępił wszelkiego rodzaju grzech.*
 - a) W historii kobiety przyłapanej na cudzołóstwie Jezus wyraził potępienie.
 - b) Umiejętnie doprowadził faryzeuszy do tego, by przyrzekli się sobie samym. Pisząc ich grzechy na piasku, Jezus zmusił tych religijnych przywódców, by zastanowili się nad swoimi własnymi grzechami, a nie nad grzechem tej kobiety. Zrozumieli, że Jezus potępił ich sposób postępowania.

- c) Nie powinniśmy przypuszczać, że Jezus zlekceważył grzech cudzołżnicy, gdy zwrócił się do niej ze słowami otuchy (w. 10.11).
 - d) W obu przypadkach Jezus potępił grzechy, a nie człowieka. Pan nienawidzi grzechu, potępia jego obecność i działanie w każdym człowieku.
2. *Grzech zasługuje na potępienie z dwóch ważkich powodów.*
- a) Pan demaskował grzech na każdym kroku ze względu na to, czego dokonuje w każdym człowieku.
 - Deprawuje istotę ludzką. Trwanie w grzechu niszczy potencjalne możliwości czynienia dobra, które wszyscy posiadają.
 - Pan potępił grzech także dlatego, że przywodzi człowieka do winy.
 - b) *Nie ma nic bardziej osłabiającego w życiu człowieka niż samopotępienie, poczucie winy. Jezus potępił grzech, ponieważ właśnie do tego doprowadza on człowieka.*

D. GRZECH MOŻE BYĆ PRZEBACZONY

1. *Przebaczenie jest dostępne dla wszystkich.*
- a) Grzech nie powinien niszczyć ani przywódców religijnych, ani przypadkowych ludzi.
 - b) Jezus nieustannie oferuje ludziom przebaczenie. W czasach Jezusa przywódcy religijni byli w wielkim niebezpieczeństwie, gdyż udawali, że nie mają grzechów i uważali się za sprawiedliwych.
 - c) Grzech niszczył ich życie, ale oni nie dostrzegali jego działania. Jezus zaoferował przebaczenie grzesznej kobiecie.
 - d) Nikt nie musi pozostawać w grzechu. Przebaczenie jest dostępne dla każdego skruszonego człowieka. Niektórzy jednak nie dostrzegają potrzeby skruchy i przebaczenia.
2. Przebaczenie otwiera przed nami nowe możliwości.
- a) Gdy Jezus przebaczył kobiecie przyłapanej na cudzołóstwie, otworzyły się przed nią nowe, cudowne możliwości.
 - b) Pomyśl o kilku tylko dobrodziejstwach: nie była potępiona, została wezwana do nowego, lepszego życia, mogła zacząć wszystko od nowa.
 - c) Ludzie są obciążeni nie wyznanymi i nie przebaczonymi grzechami. Nowe życie staje się udziałem osoby, która okaże skruchę i doświadczy Bożego przebaczenia.

E. PODSUMOWANIE

Grzeszna kobieta doświadczyła Bożego przebaczenia i skorzystała ze sposobności rozpoczęcia nowego życia. Mam nadzieję, że wy także przyjmiecie Jego propozycję przebaczenia.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Czwarty
sobota
marca

Temat nabożeństwa: *Wierne uczniostwo*

Charakter jest prawdziwym testem uczniostwa. Nasze wyznanie wiary musi być połączone z konsekwentnym postępowaniem.

Motto dnia

„Pytanie postawione przez Chrystusa Piotrowi było bardzo znaczące. W zdaniu: »Miłujesz mnie?« zawierał się tylko jeden warunek przydatności do roli ucznia i pełnienia Jego służby, to jest warunek miłości (...). Wiedza, dobroć, wymowa, wdzięczność i zapał pomagają w pracy, ale bez miłości Chrystusa w sercu praca żadnego z Jego sług nie przyniesie pozytywnego wyniku» (ŻJ, s. 645).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Proporcjonalnie do tego, w jakim stopniu miłość Chrystusa napelnia nasze serca i panuje w naszym życiu, chciwość, egoizm i umiłowanie wygod zostaną pokonane, a naszą przyjemnością będzie czynienie woli Chrystusa, za którego służę będziemy się uważać. Nasze szczęście będzie wówczas proporcjonalne do niesamolubnych czynów, motywowanych miłością do Chrystusa. Bóg w swej mądrości ustanowił w planie zbawienia prawo działania i reakcji, dzięki czemu dzieło dobroczynności staje się podwójnym błogosławieństwem. Ten, kto daje potrzebującym, błogosławi innych i sam jest błogosławiony w jeszcze większym stopniu.

Tekst biblijny i pieśni

Jan 8,30-59

Słyszę, jak mnie wzywa Jezus Pieśń 438

To, co najlepsze Pieśń 598

Opowiadanie dla dzieci: *Dolina Echa*

Pomoce

Brak

Nauka

„W dniu mej niedoli wzywam cię, bo mię wysłuchujesz” (Ps. 86,7).

Nasi przyjaciele mieszkają w miejscu zwanym Dolina Echa. Miejsce to nazywa się tak, ponieważ w pewnych miej-

scach doliny, gdy ktoś krzyknie głośno, a potem uważnie nasłuchuje, jego głos powróci do niego pięknym, dźwięcznym tonem.

Echo powstaje wskutek odbicia głosu od skał. Być może kiedyś, gdy jechaliście z rodzicami tunelem tata albo mama zatrabili i mogliście usłyszeć, jak dźwięk powraca echem.

Echo przypomina mi siódmy wiersz Psalmu 86.

Wołamy do nieba, a w odpowiedzi na nasze wołanie przychodzi natychmiast pomoc. Daniel był w trudnym położeniu — nie mógł zrozumieć wizji, jaką mu ukazano. Wołał więc do nieba i natychmiast, „gdy jeszcze się modlił”, na jego wołanie nadeszła odpowiedź.

Nehemiasz stał przed królem pewnego dnia i został zapytany, dlaczego jego twarz jest smutna. To było bardzo poważne pytanie, gdyż w tamtych czasach uważano za zbrodnię przebywanie w obecności króla ze smutną twarzą. Nehemiasz mógł zostać zabity za to, że wyglądał na smutnego. Skierował więc modlitwę do nieba i natychmiast nadeszła odpowiedź, to, co ma odpowiedzieć królowi. Dzięki temu Nehemiasz wyszedł obronną ręką z tej sytuacji.

Wypróbuj to sam. Gdy będziesz kuszony, gdy będziesz przechodził ciężką próbę, gdy będziesz miał jakiś problem, skieruj swe wołanie do nieba, a Bóg odpowie ci i pomoże tak, jak tego potrzebujesz.

Plan kazania: *Cechy uczniostwa*

A. WPROWADZENIE

1. *Co to naprawdę znaczy iść za Jezusem?*

- a) W jakiś sposób w drugiej połowie dwudziestego wieku ludzie stracili świadomość tego, co to znaczy iść za Jezusem.
- b) Ludzie raczej kójarzą uczniostwo z zewnętrznym przestrzeganiem religijnych form i spełnianiem obowiązków, niż z więzią z Jezusem Chrystusem, która jest podstawą chrześcijańskiego życia.

2. *W czasach, gdy Jezus żył i działał na ziemi, wielu ludzi starało się iść za Panem. „Gdy tak mówił, wielu uwierzyło w niego” (Jan 8,30).*

- a) Z różnych przyczyn ludzie szukali towarzystwa Jezusa Chrystusa. Niektórzy byli oczarowani cudami, jakich dokonywał i Jego naukami. Inni zaś szli za Nim z ciekawości.
- b) Jezus nie chciał, by ludzie szli za Nim z innych powodów, niż z głębokiej miłości i autentycznego oddania się Mu. Aby odróżnić prawdziwych naśladowców, Jezus podał szczególne cechy prawdziwego ucznia.

B. PRAWDZIWY UCZEŃ JEST WYTRWAŁY (Jan 8,31-33)

1. *Jezus wiedział, że niektórzy poszli za Nim pod wpływem chwilowego impulsu.*
 - a) Czasami szły za Jezusem wielkie tłumy ludzi.
 - b) Pan wiedział, że ludzie ci szli za Nim, by słuchać Jego nauk, oglądać cuda, jakich dokonywał, albo po prostu szli tam, gdzie wszyscy.
 - c) Jezus wiedział, że wielu z nich odejdzie od Niego. „Od tej chwili wielu uczniów jego zawróciło i już z nim nie chodziło” (Jan 6,66).
2. *Jezus wskazał, że wytrwałość jest jedną z cech Jego prawdziwych uczniów.*
 - a) „Jeżeli wytrwacie w słowie moim, prawdziwie uczniami moimi będziecie” (Jan 8,31).
 - b) Uczniem Jezusa jest ten człowiek, który stale podąża za Jezusem.
 - c) *Ilustracja.* Ignacy Jan Paderewski zaczął grać na fortepianie w wieku trzech lat. Rozwijał się powoli, ale postanowił zostać wirtuozem fortepianu. Ćwiczył po sześć godzin niemal każdego dnia, przez całe swoje życie. Dzięki dyscyplinie i determinacji osiągnął swój cel.
 - d) Wytrwały wysiłek jest pierwszym dowodem prawdziwego uczniostwa.

C. PRAWDZIWY UCZEŃ JEST WOLNY (w. 34-38)

1. *Jezus uczył o pewnej wolności, która doprowadza do niewoli.*
 - a) „Jezus im odpowiedział: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam, każdy, kto grzeszy, jest niewolnikiem grzechu” (Jan 8, 34).
 - b) Grupę swoich potencjalnych uczniów Jezus uczył, że grzech prowadzi do niewoli.
 - c) Kto idzie przez życie robiąc to, co chce, ufając samemu sobie i będąc pewny siebie, będzie żył w degradującej go niewoli.
 - d) Nikt, kto idzie za Jezusem, nie może być panem samego siebie. Wolność jest tym, co zobowiązuje człowieka.
2. *Jezus mówił o pewnej niewoli, która doprowadza do wolności.*
 - a) Prawdziwy uczeń to człowiek, który podporządkowuje swoją wolę woli Chrystusa.
 - b) Tęgo rodzaju niewola w Panu prowadzi do prawdziwej wolności. Jezus powiedział: „Jeśli więc Syn was wyswobodzi, prawdziwie wolnymi będziecie” (w. 36).
 - c) Prawdziwy uczeń Jezusa stara się przypodobać jednej Osobie — Jezusowi Chrystusowi.

- d) Cechą chrześcijańskiego uczniostwa jest wolność. Uczeń Jezusa nie jest niewolnikiem grzechu, ale jest niewolnikiem swego Mistrza.

D. PRAWDZIWY UCZEŃ POSTĘPUJE PO CHRZEŚCIJAŃSKU (w. 39-47)

1. *Żydzi uważali się za dzieci Abrahama.*
 - a) Jeśli chodzi o fizyczne pochodzenie, było to prawdą. Jednak Jezus uczył, że prawdziwe uczniostwo to coś więcej niż pochodzenie.
 - b) Żydzi utrzymywali, że są uczniami z urodzenia i nazwy. Wielu tych Żydów żyło zupełnie inaczej niż Abraham. Niektórzy chcieli nawet zabić Jezusa (w. 40).
 - c) Znieważali imię Jezusa (w. 41).
 - d) Jezus powiedział, że nie są oni dziećmi Bożymi, gdyż nie odzwierciedlają charakteru Bożego. „Ojcem waszym jest diabeł” (w. 44).
 - e) Postępowanie Żydów było charakterystyczne nie dla dzieci Bożych, ale dla dzieci diabelskich.
2. *Boże dzieci zachowują się jak Jego dzieci.*
 - a) „Gdyby Bóg był waszym Ojcem, miłowałibyście mnie” (w. 42a).
 - b) Jezus powiedział także: „Kto z Boga jest, słów Bożych słucha” (w. 47a).
 - c) Jeśli ktoś narodził się z Boga, będzie żył zgodnie z charakterem Chrystusa.

E. PRAWDZIWY UCZEŃ CZCI CHRYSYUSA (w. 48-59)

1. *Wielu ludzi twierdzi, że są uczniami Chrystusa, ale nie czczą Go.*
 - a) Jezus powiedział: „Ja nie mam demona, ale czczę Ojca mego, a wy mnie znieważacie” (w. 49). Ludzie znieważali Chrystusa twierdząc, że był On opętany przez demona.
2. *Prawdziwy uczeń czci Chrystusa.*
 - a) Uczniowie czczą Pana oddając Mu chwałę i uwielbienie.
 - b) Uczniowie czczą Pana także będąc posłusznymi Jego woli.

F. PODSUMOWANIE

Człowiek, który jest prawdziwym uczniem Chrystusa daje temu dowód w codziennym życiu przez trwanie w wierze, wolność, właściwe zachowanie i sposób, w jaki czci Chrystusa.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

tom II

Piąty
sabaty
marca

Temat nabożeństwa: *Grzech i cierpienie*

Wszystkie nasze cierpienia, smutki, pokusy, doświadczenia, ból, przygnębienie, prześladowania i straty — krótko mówiąc, wszystkie rzeczy działają dla naszego dobra. Wszelkie przeżycia i okoliczności są Bożymi narzędziami, za pomocą których otrzymujemy to, co jest dla naszego dobra.

Motto dnia

„Gdy przychodzą utrapienia, pamiętajcie, że są one zesłane dla waszego dobra. (...) Gdy przychodzą doświadczenia i cierpienia, wiedźcie, że są one zesłane, byście otrzymali od Pana chwały nową siłę i więcej pokory, aby mógł was bezpiecznie błogosławić, wspierać i podtrzymywać. W wierze i nadziei, które nie zawiodą, polegajcie na obietnicach Bożych. (...) Tracimy tak wiele, bo nie chwytamy się błogosławieństw, które mogą stać się naszym udziałem w ucisku. (...) Nasze szczęście nie jest zależne od okoliczności, ale od tego, co jest w nas samych; nie zależy od tego, co posiadamy, ale od tego, kim jesteśmy” (ML, s. 185).

Wprowadzenie do zbierania darów

„Bóg w swym miłosierdziu doprowadził ludzi do poznania prawdy, aby mogli docenić jej niezmierną wartość w porównaniu z ziemskimi skarbami. Jezus powiedział do nich: »Pójdźcie za mną«. On wypróbował ich dając im zaproszenie na wieczerzę, którą przygotował. Patrzy uważnie, jakie charaktery kształtują, czy swe egoistyczne zainteresowania cenią bardziej niż wieczne bogactwo” (Testimonies, t. III, s. 383).

Tekst biblijny i pieśni

Job 2,11-13

Dlaczego w twym oku lśnią łzy?

Stary krzyż

Pieśń 457

Pieśń 152

Opowiadanie dla dzieci: *Magnes*

Pomoce

Magnes i kilka pinezek lub gwoździków oraz płytka foremka do ciasta

Nauka

„Zbliźcie się do Boga, a zbliży się do was” (Jak. 4,8).

— Synku, czy pomożesz mi posprzątać w warsztacie?
— pewnego wieczora zapytał tata Wiktora. Skończył właśnie robić nowy stół dla mamy, więc na podłodze warsztatu pełno było wiórów i trocin.

— Jak mogę ci pomóc, tato? — zapytał Wiktor rozglądając się po warsztacie.

— Chciałbym, żebyś pozbiierał gwoździe, które spadły na podłogę. Szkoda je wyrzucić.

— Ale jak mam je znaleźć w tych wiórach? — zapytał Wiktor.

— To nie będzie takie trudne jak myślisz — powiedział tata uśmiechając się i wyjmując jakiś przedmiot ze skrzynki na narzędzia. „To ci pomoże”.

— Ach, wiem, to jest magnes, ale jak on może mi pomóc? — dopytywał się Wiktor.

— Pokażę ci — odpowiedział tata. — Patrz, będę teraz poruszał nim nad podłogą i zobaczysz, co się stanie.

Zrobił to, co powiedział, a Wiktor zauważył, że gwoździe wyskakiwały z wiórów i przyczepiały się do magnesu. Gdy tylko magnes znalazł się nad gwoździami, gwoździe poruszały się w jego kierunku. Zabawne było zbierać gwoździe przy pomocy magnesu. Po krótkim czasie zadanie zostało wykonane.

W Liście Jakuba 4,8 czytamy, że Boża pomoc przychodzi do nas bardzo podobnie, tak jak gwoździe wędrują do magnesu. Magnesem nie chwycimy gwoździ, jeśli nie znajdzie się on blisko nich, ale jeśli zbliżymy go do nich na odpowiednią odległość, wówczas gwoździe jak zaczarowane będą kierować się w jego kierunku. Podobnie my, gdy zbliżymy się do Boga, kiedy jesteśmy w potrzebie, Bóg przychodzi nam z pomocą. Nasze modlitwy są jak magnes, przyciągają do nas Bożą pomoc.

Plan kazania: *Grzech i cierpienie*

A. WPROWADZENIE

Gdy nieszczęście dotknęło dom Joba, przybyli zakłopotani i zmartwieni przyjaciele, by pocieszyć go i udzielić mu rady.

1. *Przyjaciele Joba trzymali się tradycyjnych poglądów tamtych czasów, poglądów, które podziela wielu ludzi także i w naszych czasach.*

- Wierzyli, że Bóg zawsze nagradza sprawiedliwych.
- Wierzyli, że Bóg zawsze karze występnych.
- Uważali, że sprawiedliwość zawsze owocuje pokojem, dostatkiem, popularnością, obfitością i stałym powodzeniem.

2. *Wierzyli, że występki zawsze zostaną ukarani, i to niemal natychmiast.*

- Patrzyli na Boga jak na sędziego. Wyobrażali Go sobie tak, jak gdyby był prokuratorem czy policjantem.

- b) Wierzyli, że Bóg z upodobaniem wymierza karę.
 - c) Wierzyli, że prawo Boże działa w sposób automatyczny pociągając za sobą nagrodę lub karę, a ból i cierpienie są dowodem na to, że człowiek jest wielkim grzesznikiem.
3. *Autor Księgi Joba zaprzecza wszystkim naszym prostym rozwiązaniom złożonych kwestii, które przesładują nas, gdy pojawia się ból i problemy.*
- a) Łatwa odpowiedź jest zazwyczaj błędna.
 - b) Cierpienie nie jest bezpośrednim wynikiem grzechu popełnionego przez tego, kto cierpi (patrz Jan 9,1-3).
 - c) Job jest doskonałym tego przykładem.

B. JOB BYŁ BARDZO DOBRYM CZŁOWIEKIEM. NIE UCZYNIŁ NIC, CZYM ZASŁUŻYŁBY NA CIERPIENIE, JAKIE GO SPOTKAŁO.

1. *Stracił wszystkie swoje ziemskie dobra.*
2. *Stracił wszystkie dzieci.*
3. *Stracił sympatię i wyrozumiałość żony. Musimy zdać sobie sprawę z tego, że cierpiała na głębokie załamanie nerwowe, gdy przyszła do niego i udzielała mu rady, która w rzeczywistości była namową, że mógłby popełnić samobójstwo i uwolnić się od cierpienia.*
4. *Job cierpiał wskutek braku wyrozumiałości i taktu ze strony swych najlepszych przyjaciół.*
5. *Job cierpiał nieopisany ból fizyczny. Czy jest związek między grzechem a cierpieniem? Można odpowiedzieć „tak”, ale właściwą odpowiedzią jest także „nie”.*

C. ZA CIERPIENIE JOBA ODPOWIEDZIALNY BYŁ SZATAN (Job 2,7.8)

1. *Job nie wiedział, że jego ból i cierpienie spadły na niego na skutek działania szatana.*
2. *Przyjaciele Joba także o tym nie wiedzieli.*
3. *Zarówno Job, jak i jego przyjaciele wierzyli, że grzech zawsze prowadzi do cierpienia.*
 - a) Przyjaciele Joba doszli więc do wniosku, że skoro Job tak cierpi, to musi być wielkim grzesznikiem.
 - b) W głębi serca Job wiedział, że nie zgrzeszył w sposób, który mógłby skłonić Boga do wymierzenia mu takiej kary.
 - c) Cierpiąc nieopisany ból Job zadał bardzo bolesne i niedwuznaczne pytania:
 - Jak człowiek może być prawy wobec Boga?
 - Jak mogą stać przed Bogiem?
 - Dlaczego Bóg trzyma się z dala ode mnie teraz, kiedy cierpię?

- Dlaczego Bóg nie wysłuchuje mojego błagania o pomoc?
 - Dlaczego Bóg dopuszcza, by działy się takie nieszczęścia?
4. *Job został porażony bólem i udręką, jakich doświadczają ludzie w chwili, gdy zagrożone jest ich życie.*
- a) Jeśli Bóg jest wszechmocny, dlaczego dzieją się takie rzeczy? Jeśli jest miłością, dlaczego do czegoś takiego dopuszcza?
 - b) Tradycyjny pogląd w czasach Joba zakładał, że Bóg czyni dobro dobrym ludziom, a zło ludziom złym.
 - c) W naszych czasach wielu wyznaje tę starożytną zasadę.
 - d) Z drugiej strony tego rodzaju myślenie spowodowało się do stwierdzenia, że doświadczamy łaskowości Bożej dzięki naszym zaletom, albo dzięki temu, że jesteśmy dobrymi ludźmi.
 - e) Wielu ludzi gniewa się na Boga z powodu swego cierpienia i chcą wiedzieć, co zrobili, że zasłużyli na takie traktowanie.
 - f) Księga Joba nie daje pełnej, satysfakcjonującej odpowiedzi na problem cierpienia niewinnych.

D. BOLESNY PROBLEM NIEZASŁUŻONEGO CIERPIENIA

1. *Wierzmy, że choć grzech prowadzi do cierpienia, wielokrotnie cierpienie nie jest skutkiem jakiegoś szczególnego grzechu popełnionego przez tę osobę, która cierpi.*
2. *Ból i cierpienie przychodzą na nas ze wszystkich stron. Kataklizmy w przyrodzie powodują cierpienie. Wielu cierpi z powodu decyzji rządów różnych krajów. Błędne decyzje przodków powodują cierpienie ich potomków.*

E. PODSUMOWANIE

1. *Nasze cierpienie może nie mieć jakiegoś konkretnego powodu. Nie ma obecnie satysfakcjonującej odpowiedzi na problem bólu i cierpienia.*
2. *Naszą nadzieję i niezachwianą wiarę musimy pokładać w Bogu, który objawił się jako Bóg miłujący życie, zdrowie i uwalniający od bólu. Niebo jest miejscem, gdzie Bóg „otrze wszelką łzę z oczu ich, i śmieci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły” (Obj. 21,4).*
3. *Możemy ufać Bogu, iż pomoże nam znieść ból i cierpienia. Możemy być pewni, że gdy cierpimy, Pan cierpi razem z nami, a gdy płaczymy, płacze wraz z nami.*
4. *Z wiarą możemy patrzeć w przyszłość, oczekując dnia, w którym ból zniknie na zawsze.*